Bütün Ülkelerin İşçileri, Birleşin!

İŞÇİNİN SESİ

Yıl:3, Sayı:58-59, 24 ARALIK 1976

HEDEFİMİZ, SOSYALİZME AÇILAN İLERİ DEMOKRATİK BİR DÜZENİ DEVRİM YOLUYLA KURMAKTIR.

İleri demokratik düzen devrimci yoldan kurulmalıdır

Gerici-faşist karması MC hükümeti son günlerde üniversitelere, yüksek okullara karşı saldırılarını arttırdı. Ankara ve İstanbul Üniversiteleri, faşist komandoların, polisin saldırıları sonucu kapandı. Diğer üniversiteler, yüksek okullar, eğitim enstitüleri faşist komandoların işgali altında duruyor. Öğrencilerin can güvenliği ve öğrenim özgürlüğü ortadan kaldırılıyor. Kurulduğu günden bugüne dek demokratik öğrenci hareketine saldıran MC hükümeti, bu saldırıları daha da yoğunlaştırdı.

Üniversitelere ve öğrencilere yapılan bu saldırılar, MC'nin halkımıza karşı giriştiği saldırıların bir parçasıdır. 16 eylül'de işçi sınıfımızın giriştiği şanlı direniş sonucu geriletilen egemen güçler, faşizmi getirmek için yeni oyunlar tezgâhlıyorlar. Üniversitelerde anarşi ortamı yaratmaya çalışıyorlar.

DEMİREL BAKLAYI AĞZINDAN ÇIKARDI

MC'nin başı Demirel, 14 aralık 1976 tarihli Tercüman gazetesine verdiği demeçte baklayı ağzından çıkardı. Üniversitelere el koyacaklarını ya da sıkı yönetim ilân edeceklerini açıkladı. İşbirlikçi tekelci burjuvazinin amacı açıktır. Sıkıyönetim ilân ederek, gittikçe gelişen büyüyen, derinleşen işçi hareketini ezmek. Faşizme tırmanma yollarını açmak. Tekrar ortaya atılan sıkıyönetim tehdidinin yanısıra, MC parlamentoya özel koruma örgütleri ve polis silâhlarını arttırma kanun tasarısı verdi.

Başta işçi sınıfımız olmak üzere tüm halk, sıkıyönetimin ne demek olduğunu iyi biliyor. Sıkıyönetim, yasaklanan grevler, işçilere panzerlerle, coplarla saldırılar, demokratik örgütlerin kapatılması, ilericilerin işkencelerden geçirilmesi demektir. Artan hayat pahalılığı, azalan ücret demektir. Sıkıyönetim, faşizmi getirme yollarını açmak demektir.

Faşizme, emperyalizme karşı olan tüm güçler, birlikte, sıkıyönetim getirme çabalarını geriletmelidirler. Parlamento dışı ve içi tüm olanaklar seferber edilmeli, sıkıyönetim ilânı ve diğer baskıcı hükümler getiren yasa tasarıları engellenmelidir.

Tekelci burjuvazi artık istediği gibi ülkeyi yönetemiyor. Eskisi gibi sömürüsünü rahatça devam ettiremiyor. İşçi sınıfı, emekçi halk eskisi gi

ARKASI 6. SAYFADA

DİSK, İŞSİZLİK FONU KURDU

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK), "Dayanışma Fonu"nu gerçekleştirdikten sonra, bir de "İşsizlik Fonu" kurmayı kararlaştırmıştır. 12 kasım 1976 günü toplanan DİSK Yönetim Kurulu ile Başkanlar Konseyi'nin ortak toplantısının aldığı bu karar, işçi sınıfımızın savaşımında önemli bir adımdır.

1 ocak 1977'den sonra işten atılan DİSK üyelerine bu Fon'dan sürekli ve düzenli ödeme yapılacaktır.

Ülkemizde işçilerin hiçbir işgüvenliği yoktur. Türkiye'de bugün işsiz kalmak demek, açlığa ve yoksulluğa mahkûm olmak demektir. Bununla da yetinmeyen tekelci burjuvazi, aldığı son bir kararla 1 milyar liralık bir fon kurdu. Bu fondan güç alarak işçileri işsizlikle tehdit ederek ,

ARKASI 6. SAYFADA

İTÖF'ün Kongresine saldıran Maocular geri püskürtüldü

SALDIRGANLAR KAÇIYOR.

İngiltere'deki Türkiyeli öğrencilerin tek demokratik kitle örgütü İTÖF'ün 14. Olağan Genel Kurulu, 5 aralık pazar günü Londra'da , Imperial College Union binasında toplandı. Britanya'nın çeşitli şehirlerinden gelen 200'e yakın delege, konuk ve dinleyici topluluğuyla Genel Kurul, 9:30'da çalışmalarına başladı. Başkanlık Divanı seçiminden sonra raporların okunmasına geçildi. Raporlar üzerine tartışmalar bölümünde konuşmacılar, İTÖF'ün Britanyalı öğrencilerin somut sorunlarının çözümündeki yerini belirttiler. MC hükümetinin yurtseverler üzerine saldırılarının arttığı bu dönemde öğrenci hareketinin birliğinin önemini vurguladılar. Tekelci burjuvazinin faşist ve maocu-bozkurtlarına karşı verilen savaşımın İTÖF'ü daha disiplinli bir örgüt haline getirdiğini belirttiler. İTÖF'ün Türkiye ve uluslararası gençlik ve öğrenci hareketleriyle bağlarının güçlendirilmesi yolunda öneriler yaptılar.

Maocuların Saldırısı

Genel Kurul öğleyin çalışmalarına tekrar başladıktan sonra Maocu bozkurtların alçakça saldırısına uğradı. Avrupa'nın çeşitli yerlerinden toplanmış başı kasklı, eli sopa, bıçak ve zincirli karşı devrimci Maocular, Genel Kurul kapısına dayandılar. Ancak ilerici, yurtsever işçi ve öğrenciler, bir iki dakika içinde burjuvazinin uşaklarını geri püskürttüler. Toplum polisi kılıklı saldırganlar kaçmak zorunda kaldı.

Güçlenen İTÖF

Saldırganlar kaçtıktan sonra, Genel Kurul çalışmalarını sürdürdü. Oybirliğiyle yeni Genel Yönetim Kurulu seçildi. İTÖF'ün yeni tüzüğü ve Genel Kurula sunulan karar tasarıları oybirliğiyle kabul edildi.

İTÖF'ün 14. kongresi örgütsel disiplinin, devrimci

ARKASI 6. SAYFADA

"Bedelsiz ithalât"ın ardında neler oynanıyor

Avrupa Türkiyeli Toplumcular Federasyonu, son zamanlarda günlük gazetelerin manşetlerinde de geniş yer alan Bedelsiz İthalât kararnamesinin içyüzünü açıklayan bir basın bildirisi yayımladı.

"Bedelsiz İthalâtın Ardında Neler Oynanıyor?" başlığı altında yer alan bildiride, bu konunun ardında Renault ve Fiat tekellerinin ve bunların ülke içindeki uzantılarının çatışmasının yattığı belirtilerek şöyle deniyor:

"Bilindiği gibi şimdiye kadar yurtdışında çalışan işçiler yurda kesin dönüşlerinde cinsi ve isimleri, Resmi Gazetede yayınlanan mesleki âlet, makina, otomobil gibi benzeri araç ve cihazları, gümrüğünü ödemek suretiyle yurda ithal edebilmekteydiler"

....

"Günümüzde aktüel olan, yeni "bedelsiz ithalât kararnamesi"nde yapılan değişikliğe gelince; Bundan böyle bir işçi yurda kesin dö

ARKASI 4 SAYFADA

DEPREM YARDIMLARI YERİNE ULAŞMIYOR

HÜKÜMETİN, KADERİNE TERKETTİĞİ 3000 YURTTAŞIMIZ AÇLIK VE SOĞUKTAN ÖLDÜ.

Depremin yerle bir ettiği Muradiye ve çevresine gönderilen yardımlar yerine ulaşmamaktadır. Doğu Anadolu'da depremlere karşı hiç bir önlem almayan MC hukumeti, yardımların da yerine ulaşmasını engelliyor.

Van'ın kazası Muradiye ve çevresinde olan depremde 7000'e yakın yurttaşımız hayatını yitirmiş, binlerce yurttaşımız soğukta evsiz barksız, aç kalmıştır.

Burjuva hükümetleri, yıllardır Doğu Anadolu'da yoğun olarak bulunan Kürt halkına 2. sınıf insan muamelesi yapmakta, Kürt halkını özümseme politikası uygulamaktadır. Hiç bir bujuva hükümeti bu bölgenin sorunlarına el atmamış, doğu Anadoluda sık sık olan depremlere karşı bir önlem almamıştır. Depremlerin böyle büyük kayıplarla sonuçlanmasından, bu burjuva hükümetleri sorumludur.

YARDIM KAMPANYALARI

Depremden sonra tüm yurtta yardım kampanyaları açıldı. İşçiler, DİSK'in açtığı kampanyaya yövmiyelerini düzenli olarak bağışlıyorlar. Öteki ilerici, demokratik örgutler de kampanyalarını aktif olarak sürdürüyorlar. Yurt dışında TBÖK, tüm işçileri, ilericileri yardıma çağırdı. Avrupa'daki ve İngiltere'deki işçilerimiz, ilericiler, öğrenciler bu kampanyaya aktif olarak katılıyorlar.

Bu yardım kampanyalarının yanısıra birtakım açıkgözler de, sözde, depreme yardım topluyorlar. Bu açıkgözlerin başında "Hürriyet" ve "Tercüman" gazeteleri geliyor. Bu gazeteler, topladıkları yardımla-

ARKASI 6. SAYFADA

ATILIM'IN YAŞGÜNÜ KUTLU OLSUN

R. Yürükoğlu

Türkiyemiz önemli günler yaşıyor. Cıvıl cıvıl bir sınıf mücadelesi yürüyor. Devrimci olanaklar ve aynı zamanda faşist tehlike artıyor. Ya "sosyalizme açılan ileri demokratik bir düzeni devrim yoluyla kurmak" ya faşizmin demir pençesi. Bu ikilem her geçen gün kendini daha şiddetle hissettiriyor.

Bu ikilemin bir yanı, "Sosyalizme açılan ileri demokratik düzen" savaşımı TKP ile sıkı sıkıya bağlıdır. Bu savaşımın yolunu, yönünü belirleyenin, başını çekenin TKP olduğunu artık sağırlar duyuyor, körler görüyor. Zaten savaşımın içinde bulunduğu aşamayı değerlendiren, onun adını koyan TKP'dir. Bugün yayınları saran "ileri demokrasi" sloganı TKP'nindir. Başı çekenin TKP olduğunu bu da kanıtlıyor.

Bu büyük savaşım sürerken, Aralık sayısıyla birlikte Atılım 3'üncü yaşını dolduruyor. Dedik, Türkiye önemli günler yaşıyor. Bu önemli günlerde Atılım da tarihsel günler yaşıyor. Bu nedenle, Atılım'ın üçüncü yaş gününü kutlarken onu tarihsel yerine doğru oturtmakla karşı karşıyayız.

TKP'nin 55. yılında yaptığı konuşmada Genel Sekreter İ. Bilen şöyle diyor:
"Bugünkü aşamada devrimci güç

ARKASI 4.SAYFADA

PKP 8. Kongresi Enternasyonalizmin Zaferi Oldu

Yazan:
Carlos Placido
PKP İngiltere Temsilcisi

1925 yılında doğan Carlos Placido, 29 yıldır Portekiz Komünist Partisi üyesidir. Uzun yıllar Portekiz'de faşizme karşı savaşmış, PKP'nin illegal örgütlenmesinin pekiştirilmesi için çalışmıştır. Daha sonra yurt dışına çıkan Carlos Placido, halen PKP'nin İngiltere temsilcisidir. PKP'nin 8. Kongresine İngiltere'den delege olarak katılmıştır. Bu yazı, özel olarak gazetemiz "İşçinin Sesi"ne Carlos Placido tarafından yazılmıştır.

Portekiz Komünist Partisi'nin 8. Kongresi 11-14 kasım arasında Lizbon'da yapıldı.

Bu kongre, sınıf ilişkileri ve politik güçler dengesinde son zamanlarda bir Batı Avrupa ülkesinde olan en büyük değişikliklerden sonra, dünyanın 48 yıl süren en uzun faşist rejiminin 25 nisan 1974'de yıkılmasıyla başlayan devrimci sürecin ardından yapıldı.

Bu devrimci süreç, sonunda, Portekiz kapitalist tekellerinin gücünün kırılmasını getirdi. Bu, öteki hiçbir Batı Avrupa ülkesinde benzeri olmayan birşey. Ve yine bu süreç, son zamanlarda Afrika kıtasındaki bazı en köklü politik değişmeleri, eski Portekiz sömürgeleri Angola ve Mozambik'te tüm Güney Afrika'nın geleceğini etkileyen tarihsel gelişmeleri hızlandırıcı can alıcı önemde bir faktör oldu.

Bu devrimci süreci, Portekiz işçi sınıfının, politik örgütü PKP'nin önderliğinde 48 yıl boyunca yürüttüğü uzun ve sancılı anti-faşist, anti-tekelci savaşım doğurdu.

Portekiz devrimi ana olarak demokratik ve anti-faşist bir devrimdi, ama işçi sınıfının ve PKP'nin devrimde oynadığı rol, onların tekellere karşı kararlı tutumu, endüstrinin ve maliyenin ana sektörlerinin devletleştirilmesine, endüstri üretiminin önemli bir bölümünün denetiminin emekçi halkın eline geçmesine yol açtı. Güneyde tarım işçileri büyük malikanelere ait yaklaşık 11 milyon dönümlük toprağa el koydular ve bu işçiler tarafından işletilen 450'ye yakın kollektif kuruldu. Tüm bunlar Portekiz'de sosyalizmi kurma olanaklarını hızla arttırdı.

İşte emperyalistlerin, uluslararası kapitalist tekellerin ve özellikle Mart 1975'den bu yana, Portekiz devrimine karşı yürüttükleri vahşi saldırıya neden, kapitalizmin egemenliğindeki bir Batı Avrupa'da, sosyalist bir Portekiz'in çıkma olasılığıydı.

Amerika, Ortak Pazar ve Avrupa sosyal demokrasisinin hepsi bu emperyalist saldırıda ortakdılar ve halen de ortaklar.

Bu emperyalist saldırı, Portekizli sosyal demokratların, gericilerin, aşırı solcuların ve faşistlerin Portekiz devrimine karşı eylemlerinin ardındaki itici güç ve ilham kaynağı oldu.

Böylece emperyalizmin ve uluslararası kapitalist tekellerin desteğiyle küçük burjuva gruplar ve partiler eylül 1975'den sonra endüstrideki orta tabakalarla ve aracılarla ittifak halinde Portekiz'de politik iktidarı aldılar. Bunların bir kısmı kapitalist, hattâ tekelci kapitalist iktidarı geri döndürmeyi amaçlıyorlardı.

ALVARO CUNHAL PKP 8. KONGRESİNDE

Nisan 1976 seçimlerinin sonucunda ise Portekiz Sosyalist Partisi (ki bu mayıs 1973'de Batı Almanya'da toplanan bir kongreyle kuruldu) ile PKP, Portekiz parlamentosu olan Cumhuriyet Meclisi'nde çoğunluk (263 sandalyeden 106 PSP, 40 PKP) oluşturdular. Ama PSP yöneticileri, PKP ile bağlaşıklık kurmayı reddederek, temmuzda gerici partilerin desteğine dayanarak, bir azınlık hükümeti kurmaya karar verdiler.

Aradan geçen zamanda PSP'nin bu azınlık hükümetinin politikasının ülkeyi felâkete sürüklediği, Portekiz'in ciddi ekonomik sorunlarını çözme yeteneğinden yoksun olduğu ortaya çıktı. Sosyalist Parti, emekçi halkın çıkarlarının tersine, kapitalizmin ve toprak ağalığının güçlenmesine bel bağlıyor. Emperyalist desteğe ve dış borçlara bel bağlıyor. Devasa borçlar yaratıyor ve Portekiz'i yeniden emperyalist boyunduruğa sokuyor.

Sosyalist Parti yöneticilerinin bu halk düşmanı politikalarının günahını PKP'nin sözümona "sekter" hatalarına yükleyenler de var. Bunlar, parmak ayı gösterirken, aya değil, parmağa bakan budalalardır.

Direniş

Ne var ki bütün bu gerici politikalar, Portekiz halkının güçlü direnişiyle karşılaştı.

Merkezi örgütleri Intersindical'in etrafında toplanan sendikalar, hükümetin çalışan halkın çıkarlarına ters düşen önlemlerine, Toprak Reformu'na saldırarak toprak beylerini korumasına sert bir biçimde karşı çıkıyorlar. Intersindical'i bölme girişimlerine karşı verilen savaşım sonucu, sendikal hareketin çoğunluğu birliğini korudu, ocak ayında yapılacak Ulusal Kongre'ye hazırlanıyor.

PKP'nin 8. Kongresi

PKP'nin 8. Kongresi böyle bir ortamda yapıldı.

PKP'nin ilk iki Kongresi, 1923 (kuruluşundan iki yıl sonra) ve 1926 yıllarında legal koşullarda yapılmıştı. 2. Kongre, faşistlerin gelmesiyle yarıda kesilmişti.

3., 4., 5. ve 6. Kongreler illegal koşullarda toplanmıştı. 1943'de toplanan 3. Kongre ve 1965'de toplanan 6. Kongre, Portekiz işçi sınıfının ve PKP'nin savaşımına belirleyici atılımlar getirdi.

Faşizmin yıkılmasından sonra, ekim 1974'de legal olarak Lizbon'da yapılan bir günlük olağanüstü 7. Kongre, o zamanki en acil sorunları görüştü.

8. Kongre'nin hazırlıkları, PKP üyeleri arasında ekim ayında başladı. Bir politik karar tasarısı ve Portekiz'in ulusal sorunları için acil önlem önerileri belgesi, 40.000 üyenin katıldığı 2297 toplantıda etraflı ve yoğun olarak tartışıldı. Bunlara, 1366 tanesi kabul edilen 3149 ek öneri getirildi. Parti örgütlerinin hazırlık toplantılarında,%88'i seçilen 1282 kongre delegesi saptandı. Delegelerin % 75'i işçi ve memur, % 19'u teknik eleman ve aydın, % 10'u kadındı.

PKP Merkez Komitesi'nin 8. Kongre'ye sunduğu rapor, Genel Sekreter Alvaro Cunhal tarafından geliştirilerek, "Portekiz Devrimi,Geçmişi ve Geleceği" adıyla bir kitap halinde basıldı.

Kongre'ye toplam 25binden fazla konuk katıldı. Devrim Konseyi ve diğer politik partilerin delegasyonlarından başka dünyanın heryerinden gelen 260'dan fazla gazeteci ve basın mensubu Kongre'yi izlediler.

Politik karar tasarısı ve acil önlem önerileri belgesi 1282 delegenin oybirliğiyle coşku ve alkışlarla onaylandı.

Proletarya Enternasyonalizmi

8. Kongre'nin en carpıcı özelliklerinden biri proleter enternasyonalist ruhu oldu.

Tüm sosyalist ülkelerin 12 komünist ve işçi partilerinin delegeleri toplantıda hazırdılar. Eski Portekiz kolonileri Angola, Mozambik, Gine-Bissau ve San Tome'de hükümette bulunan partilerin delegasyonları, bu ülkelerin hükümet başkanları başkanlığında kongreye katıldılar. Beş kıtanın 40 komünist ve işçi partisinden delegasyon vardı. (MPLA, FRELIMO, PAIGG, MLSTP)

Konuşan ilk kardeş delege, büyük bir alkış tufanı ve şevkle karşılanan SBKP delegasyonu başı oldu.

SBKP Merkez Komitesi'nin kutlama mesajındaki şu bölümleri tekrarlamak isteriz.

"Sovyet halkı, kardeş Portekiz Komünist Partisi'ne, Portekiz halkının ulusal çıkarları için verdikleri savaşta ve iç ve dış gericiliğin demokratik kazanımları geriletmek ve yoketmek için artan girişimlerine karşı bu demokratik hakları koruma savaşımında yeni başarılar diler."

"PKP'nin deneyimi şunu inandırıcı olarak gösteriyor ki proleter enternasyonalizmine bağlılık ve haklı bir dâvâ uğrunda savaşan halklarla dayanışma, komünist hareketin her müfrezesinin konumunu güçlendirdiği gibi hareketin tümünü de güçlendirmektedir."

PKP'nin proleter enternasyonalizmine bağlılığının diğer bir açık belirtisi de, her nereden gelirse gelsin, anti-komünizme ve anti-sovyetizme karşı verdiği sarsılmaz ve tavizsiz savaştır."

14 kasım günü kongrenin kapanışından sonra, Kongre ve

ARKASI ... SAYFADA

TKP, PKP 8. Kongresine Mesaj Gönderdi

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi Genel Sekreteri İ.Bilen, PKP 8. Kongresi'ne bir mesaj göndermiştir. Mesajda, PKP'nin uluslararası komünist hareketini Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmi ilkeleri üzerinde güçlendirme çabaları belirtilmiştir. Mesajda ayrıca, "Portekiz Komünist Partisi'nin faşist diktatörlüğe ve her türlü gericiliğe karşı elde ettiği devrimci kazanımlar, işçi sınıfının ve halkın demokratik kazanımlarının güçlendirilmesi ve geliştirilmesi, tarihsel ve evrensel bir öneme sahiptir. PKP, Portekiz'in en yüce hedefe; insanın insanı sömürmemesine, sosyalizme doğru ilerlemesinin garantisidir." denilmektedir.

PKP 8. KONGRESİNDEN BİR GÖRÜNÜŞ

ATILIM'IN 3. YAŞI KUTLU OLSUN

İŞÇİNİN SESİ

Bütün Ülkelerin İşçileri, Birleşin!

Özel Sayı

24 ARALIK 1976

tılım'ın ilk sayısında, "bu ad gelişigüzel konmamıştır. Merkez Komitesi organının çıkışı, partinin gelişmesindeki aşamayla özdeştir" deniyordu. Yaşam bunu doğruladı. Atılım bir yandan kendisi bir atılımın sonucu iken, öte yandan da başlayan bu atılımı derinleştirdi, ona bayrak oldu. Atılım, TKP'nin çığ gibi büyüme, dev gibi yücelme aşamasını simgeledi, simgeliyor.

Atılım şimdilik 3 yıllık küçücük yaşamı boyunca büyük savaşımlara girdi. Yığınlara rehber oldu. Bir yandan burjuvaziye karşı, öte yandan oportünizme, likidatörlüğe karşı kıran kırana savaştı. Atılım gerçekten "Komünist basının Leninci geleneklerini sürdürdü."

Atılım'ın her yaşgünü bir öncekinden daha şen bir bayram. Bu yıl da geçen yıldan daha şen! İşçi sınıfımız 1976 yı altın harflerle kazıdı tarihe! Bu Atılım'ın 3. yaşı ile kopmaz bir şekilde bağlıdır."Atılım'ın yolu işçi sınıfının, halkımızın yoludur"

Atılım'ın 3. yaşgünü, bayramımız, bu keskin silahın sahibi işçi sınıfımıza, tüm halkımıza kutlu olsun!

Lenin köşesi

Parlamenter savaşım

V. I. Lenin, proletarya partisinin yığınlar arasında etkisini artırmak için, komünistlerin yığın olan her yerde çalışmalarını, partinin sesini duyurmasını, programını geniş halk yığınlarına açıklamak için her olanaktan yararlanmasını zorunlu sayar. Ve der ki: *«Partinin, burjuva parlamentosuna da, gerici sendikalara da, fabrika konseylerine de, işçilerin olduğu her yere, işçilere seslenebilecek, işçi yığınına etki yapılabilecek her yere girmesini sağlamaya çalışmalıyız.» (Tüm yapıtları, c. 39, s. 222)*

Lenin, parlamenter çalışmaları, parlamenter savaşımı toplumu devrim yoluyla temelinden değiştirme savaşımının biçimlerinden biri sayar, komünistlerin parlamento içi savaşımı, parlamento dışı savaşımla, parlamenter eylemleri sendikaların diğer yığın örgütlerinin savaşımıyla, halk hareketiyle bağlamalarını önerir ve parlamento içi savaşımın ancak bu surette etkili olabileceğini belirtir: *«Biz, yığınların önünde kesin, açık ve ardıcıl olarak devrimci proletarya bayrağını yükselterek, devrimin gelişmesi için ajitasyon, propaganda ve örgütleme çalışmaları yürüterek, yığınlara Duma'nın (¹) duvarları dışında yeni büyük savaşımların verileceğini açıklayarak, Duma'yı devrimin silâhlarından biri saymalıyız.» (c. 14, s. 409)*

Lenin, parlamenter savaşım biçimlerinden soz ederken parlamenter yolu değil, devrimci parlamenter taktiği, işçilerin, emekçi yığınlarının, halkın politik bakımdan aydınlatılması ve örgütlenmesi için parlamentodan doğru biçimde yararlanılmasını gözönünde bulundurur: *«Kendi sınıfının geri kalmış katmanlarını eğitmek, gelişmemiş, körletilmiş ve cahil bırakılmış köylü yığınını uyandırmak, aydınlatmak için parlamento seçimlerine ve parlamento kürsüsünden yürütülen savaşıma katılmak devrimci proletarya partisi için bir zorunluktur.» (c. 41, s. 42)*

Lenin, savaşımı parlamento duvarları arasında sıkıştırmak istiyenlere de şöyle der: *«Devrimci proletarya partisinin seçimlerde ve parlamentoda çalışmaları sayesinde sağlanan yığınları aydınlatma işi için burjuva parlamentarizmine katılması zorunludur. Fakat, sınıfsal savaşımı parlamento içi savaşımla sınırlamak, bununla yetinmek, yahut ta sonuçlandırıcı, en yüksek, çözümlevici, diğer savaşım biçimlerini buna bağımlı kılmak gerçekte proletaryaya karşı burjuvazinin tarafına geçmek demektir.» (c. 40, s. 21) «Bizim için bir, yekpare ve bölünmez işçi hareketi, proletaryanın sınıfsal savaşımı vardır. Biz, parlamenter savaşım da dahil, tüm diğer özel biçimleri bu savaşıma bağımlı kılmalıyız. Parlamento dışı savaşım bizim için belirleyicidir.» (c. 15, s. 361)*

(¹) Duma: Çarlık döneminde parlamentoya verilen ad.

ATILIM'dan

Yıl 3, Sayı 11 (35)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı — 1. Kasım 1976

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

Yaşasın işçi sınıfının, tüm emekçilerin ve halkın DGM'ne karşı yürüttükleri genel grev ve ulusal direniş!

Nereye gidiyoruz

DGM'ne, hükümetin ve onu destekleyen büyük sermaye çevrelerinin körüklediği faşist tırmanmaya karşı yaklaşık yarım milyon işçi direnişe geçti. Bu işçilerin komünistlerden, legal sosyalist partilere, başta DISK'e bağlı, kısmen de Türk-İş ve öteki sendikalara bağlı, hatta aldanıp da AP'ye oy verenlerden, partisizlerden oluştuklarına şüphe yoktur. Demek oluyor ki son direniş alayları işçi sınıfının birliğini bulmaya doğrudur.

TKP 56 yıllık bir deney birikimi ile işçi sınıfının bu gelişmesini bu tarafa yöneltmeye çalışmıştır. Yurdun anti-emperyalist, sosyalizme açılan demokratik gelişme istemine uygun olan bu savaşım, TKP'nin etkenliğini düşmanı tedirgin edecek, dostları sevindirecek derecede artırmıştır. Bu yolda daha da çetin savaşımlar vermenin gereğine inanıyoruz. Ama daha şimdiden, burjuvazi bu etkenliği frenlemek, bir çakları da «parsa toplamak» niyeti ile kolları sıvamışlardır. Son zamanlarda sıra sıra «TKP-R'ciler», «saf kan komünistler» «komünist partiler» kurma girişimleri TKP'nin etkenliğinin artması dışında anlamsız olacaktı, hatta düşünülemeyecekti bile.

İşçi sınıfının gerçek sınıfsal sendikasında, politik partisi TKP'de birliğini bulma sürecinin ilk aşaması, sınıfsal ve ulusal hedefler etrafında savaş alanında savaş birliğini kurmaktır. DGM'ne, işten çıkarmalara karşı savaşımlar bunların son örnekleridir. İşçi sınıfında hızlanan bu gelişme karşısında gerçek sosyalistlerin sevinmesi, bu gelişmeyi daha da hızlandırmak için çaba harcamalarını beklemek doğaldır. Ama legal sosyalist partilerin bazı yöneticilerinde böyle bir çaba görmek şöyle dursun, bunlar sınıf sendikalarının tabanını, yönetime karşı çıkarmak gibi yalnız işçi sınıfının düşmanlarına yarayacak bir yola girmişlerdir. «Yürüyüş» dergisinin bu olaylarla ilgili sayılarını okuyanlar bu durumu açıkça görecekler. Bu yöneticilerin bir de TKP'ni yasaklayan faşist maddelerin saçtığı teröre dayanarak işçi sınıfının sınıfsal ve ulusal amaçları için savaşan sınıf sendikalarının tabanını yönetime karşı çıkarmak çabalarını nitelemeyi okuyucularımıza bırakmayı yeğ buluyoruz.

NATO harp, kışkırtıcılık, saldırganlık ocağıdır.

Yurtta durum (özet)

Devlet Güvenlik Mahkemelerine karşı savaşım yeni boyutlara ulaştı. İşçi sınıfıyle emperyalizme bağlı işbirlikçi sermaye çevreleri, hükümet arasındaki sınıf savaşımı genellikle eldeki demokratik hakların savunulması, özellikle faşist tırmanmaya, DGM'ne karşı savaşımda yoğunlaştı. Hükümet, büyük sermaye çevreleri ve bu çevrelerin sözcülüğünü yapan Narin ve İbrahimoğlu gibi politikacı patronlar DISK'in başlattığı genel yas direnişini baltalamak için büyük çaba harcadılar. Tutuklamalar, yığınsal işten çıkarmalar şeklinde beliren baskılar genellikle büyük burjuvazinin ulaşmak istediği hedeflere varmadı. TKP ve bütün gerçek sınıfsal sendikalar ve bütün yurtsever güçler, lokavtlara son verilmesi, işten çıkarılanların yeniden işe alınması için savaşa koyuldular. Profilo'da verilen savaşım doruk noktalarından birini oluşturdu. Profilo işçileri, polisin, jandarma birliklerinin kanlı saldırılarına karşı fabrika içinde ve dışında, barikatlarda hem kendilerinin, hem de bütün ulusun demokratik haklarını savu dular.

Başbakan Demirel, AP Genel Başkan Yardımcısı Aygün ve hükümeti oluşturan politikacılar sık sık sıkıyönetim ilân etmeyi tasarladıklarını açıkladılar. Bir yandan da «tazminat davaları»yle gerçek sendikaları, en başta DISK'i çökertmeyi plânladıkları da anlaşıldı. Oysa suçlu, Devlet Güvenlik Mahkemeleri yasası gibi faşist bir tırmanmayı halka dayatmak isteyen hükümet, fabrikaları komando yuvası haline getirmek isteyen aşırı gerici, faşist politik çevrelerdir.

Partilerin tutumları

Sınıf savaşının bu aşamasında komünistlerin, TKP'nin tutumu açıktı. Sendikaların savaşımını desteklemek, işçi sınıfının birliğini güçlendirmek ve bütün demokratik hareketin eylem birliğini daha yüksek bir aşamaya ulaştırmak, savaşımı parlamento içinde ve dışında yürütmekti. Türk-İş'in başını tutan sarı sendikacılar, Tunç-Şide gurubu büyük sermaye çevreleriyle işçi sınıfına karşı cephe aldılar, maskelerini tamamen attılar. CHP yöneticileri savaşımı Parlamento dışına aktarmaya yanaşmadılar. Taksim mitingi tipinden yığınsal eylemlerden kaçındılar. Yığınsal hareketlerin iktidara sıkıyönetim için bir neden olmasından çekiniyorlardı. Belki bazı Doğu illerinde uğradıkları saldırıların etkisi altında da kalmışlardır. Oysa yığınsal hareket zayıf olduğu zaman saldırıya hedef olabilir, sıkıyönetime basamak teşkil edebilir. Aksine, yığınsal hareket güçlü olduğu zaman, terörü geriletir, demokratik hakların gelişmesine yol açabilir. Bu bakımdan CHP yöneticileri zayıf bazı çıkışlarının gördüğü tepkiyi genelleştirmekle, güçlü yasal yığınsal hareketlerden kaçınmakla hata ettiler.

TIP ve TSIP'in tutumlarına gelince: legal sosyalist partilerin yöneticilerinin yasal yığınsal hareketlere giriştikleri ve bu gibi hareketlere açık ve geniş bir destek sağladıkları söylenemez. Legal sosyalist partilerin yöneticilerinin kendi organlarında veya kendilerine yakın basında dar bir particilik anlayışıyle DISK'e saldırmaları, bütün devrimci anti-faşist güçler arasında mevcut ortak noktalara dayanarak bir eylem birliği platformu ve politikasını benimsememeleri de hatalı bir tutumdur. Ama öyle bir hata ki, devrim hareketinin temel dayanağı olan işçi sınıfının birliğini bölmek, en zor günlerde onu burjuvazinin değişik kollardan yaptığı saldırıya karşı zayıf düşürmek gibi çok ağır, tarihsel bir zorunluğu içeriyor. «Yürüyüş» dergisinin 77–78. sayılarını okuyanlar bu tarihsel suçluluğu, işçi sınıfının zor bir savaşım verdiği günlerde, bu yıkıcı tutumu bütün yönleriyle hayretle ve dehşetle okudular. «Oyun içinde oyun» arıyanların, dedektif kafalıların bencil bir partizanlık hırsıyle işçi direnişini arkadan vurduklarına tanık oldular.

Boşa çıkarılan oyun

Ulusal ölçülere yükselen, her devrimci büyük eylemde olduğu gibi, bu son genel grev ve ulusal direnişten de tüm politik akımlar kendi güçlerini, ama en çok da politik doğrultularını sınayarak çıktılar. Bu büyük direniş kimlerin işçi sınıfının savaşına sonuna kadar yılmadan bağlı kaldığını, kimlerin ise, kendi dar çıkarlarına, ya da ters politikalarına saplanıp işçi sınıfının, halkın savaşına yüz çevirdiğini açığa çıkardı.

Genel grevdeki işçiler, direnen yığınlar, bütün bir savaşım boyunca, adlarını bildikleri, bilmedikleri nice komünist militanın, TKP'li işçi, emekçi ve aydınların dost, yiğit ve özverili desteğini yanı başlarında buldular. TKP, olağan dönemler için kısa, fakat böylesi devrimci eylem dönemleri için hiç de kısa olmayan bu savaşım günlerinden tüm politikası, strateji ve taktiği bakımından, örgütlerinin savaşkanlık ve çelik disiplini bakımından başarıyla çıktı.

«İşçi sınıfıyla bütünleşme» sözlerini dilden düşürmeyen kimi sosyal-demokratlar, «işçi sınıfıyla bütünleşmek» şöyle dursun, eylem günü bir kıyıya çekildiler. Bu onların burjuva niteliklerinin ve burjuva parlamentoculuğunu fetiş ha-

(Devamı 2. sayfada)

Genel grev ve başarı

İşçi sınıfının ulusal çapta örgütlediği genel grevin başta gelen amacı işçi hareketini, halkımızın anti-emperyalist savaşımını hedef alan faşist DGM'nin yasallaşmasını önlemek, eldeki demokratik hak ve özgürlükleri savunmaktı. Hükümetin DGM'ni hayal ettiği gibi bir çırpıda, Anayasa Mahkemesinin saptadığı süre içinde çıkaramaması, memlekette ilerici-demokratik güçlere desteklenen ve uluslararası alanda geniş yankılar uyandıran genel grevin başarısının açık bir göstergesidir.

İşçi sınıfı anti-emperyalist, anti-faşist savaşımın ana politik gücü, halkımızın devrim savaşımının örgütçüsü olduğunu bir daha gösterdi. Genel grev işçi sınıfının devrimci potansiyelini arttırdı, onun toplumun diğer demokratik kesimleriyle olan bağlarını daha da güçlendirdi. Ulusal güçlerin demokratik-politik savaş birliğinin kurulması olanaklarını geliştirdi.

Türk-İş'in tepesindeki Tunç-Şide kliği, işçi sınıfının sonuna kadar haklı ve demokratik olan bu direnişine karşı çıktı. Bu klik yalnız faşist yöntemleri desteklemekle kalmadı, patronların grev kırıcılığından yana, faşist Türkeş'lerin, eli kanlı Demirel'lerin cephesinde yer aldı. İşbirlikçi burjuvazinin elinde, sınıf sendikacılığını parçalamak için bir araç olduğunu bir daha açığa vurdu.

Sarı sendikacıların genel grevi arkadan vurma taktikleri Türk-İş yığının ve sosyal-demokrat sendikaların direnişlere katılmalarıyla suya düştü. Böylece sarı sendikacılığın çöküşü daha da hızlandı. Ve en önemlisi, bu direnişlerde işçi sınıfının kendi örgütsel savaş birliğini kurma olanakları daha da arttı, sınıf sendikacılığıyla sosyal-demokrat sendikalar arasındaki ideolojik ayrılıklar küçümsenmeden işbirliği eğilimi güçlendi. Genel grevde elde edilen önemli kazanımlardan biri de budur.

İşçi sınıfı demokrasiyi savunma ve genişletme savaşımında daha birçok engeller aşmak zorundadır. Demokrasi düşmanları yenilgiyi kabullenmiş, DGM'ni halkımıza dayatma girişimlerinden vazgeçmiş, silâhı bırakmış değillerdir. Terör dalgası giderek genişliyor. İşten atılanların işlerine alınması, ileri-demokratik gelişmelere yol açmak için, anti-komünizmin yığınlar ölçüsünde ve ülke düzeyinde geriletilmesi ve yenilmesi sorunları çözüm bekliyor. Bu sorunların çözümü işçi sınıfı için olduğu kadar, ilerici güçler, legal sosyalist akım ve CHP için de aynı ölçülerde büyük, tarihsel bir sorumluluktur.

Sosyal-demokrasinin durumu

İsveç'te ve Batı Almanya'da yapılan seçimlerle, Portekiz'de olup bitenlerle sosyal-demokrasinin, Marksçı-Leninci olmıyan sosyalizmin durumu bir daha gün ışığına çıktı. Bilindiği gibi İsveç'de 44 yıllık bir iktidardan sonra İsveç Sosyal-Demokrat Partisi son seçimlerde iktidarı kaybetti. Kapitalist ülkeler sağcı basını bunu, sosyalizmin bir yenilgisi olarak göstermeye çalıştılar. Hattâ «İsveç halkı sosyalizme yüz çevirdi, tekrar kapitalizme döndü» diyerek anti-sosyalist, hattâ belirli ölçüde anti-komünist bir kampanya yürütmeye kalkıştılar.

İsveç'te Sosyal-Demokrat Partisi'nin 44 yıllık bir iktidardan sonra yenilgiye uğraması, hükümeti sağcı burjuva partilerine terketmek zorunda kalması, herşeyden önce İsveç'te sosyalizme yönelmeyen bir küçük burjuva sosyalizminin, sosyal-demokrasinin yenilgisini göstermektedir. Sosyal-Demokrat Partisi İsveç'te 44 yıllık egemenliği boyunca kapitalizmi güçlendirmekten, büyük tekellerin egemenliğini sağlamaktan başka bir şey yapmış değildir. İsveç'de memurların % 88'i özel sektörde çalışmaktadır. Sosyal-demokrasi, büyük sermayenin, 10 kadar büyük sanayi gurubunun ve bankanın elinde toplanmasına yardım etmiştir. Bazı sosyal reformların yükünü ise, vergiler yoluyle ençok emekçiler çekmiştir. Sosyal-demokrasinin başta gelen amacı, sınıfları uzlaştırmaktır. Hiçbir zaman büyük burjuvaziye karşı bir sınıf savaşı yürütmemiştir. Büyük sermayenin ekonomik, sınıfsal ve ideolojik egemenliğini sarsmaya girişmemiştir.

Özelliklerini gözönünde tutmakla beraber, ayni şeyleri Batı Almanya sosyal-demokratları için de söylemek mümkündür. Parlamento seçimlerinde Sosyal Demokrat — Hür Demokrat koalisyon işbaşında kaldı, fakat koalisyonun parlamentodaki çoğunluğu 27 saylavdan 8'e indi. Sosyal-Demokratlar 17, Hür-Demokratlar ise 2 saylav kaybettiler.

Portekiz'de ise, Suareş'in başkanlığındaki «sosyalist» hükümet, faşizmin devrilmesinden hemen sonra Portekiz emekçilerinin elde ettiği iki önemli kazanımı elden çıkarmaktadır. Hükümet, toprak reformuyla kamulaştırılan toprakları büyük toprak sahiplerine geri vermektedir. Bir yandan da, tek sendika konfederasyonu İntersendycal'i dağıtmakta, sendikaları ve işçi sınıfını bölmekte ve sarı sendikacılığa yolaçmaktadır.

ATILIM'dan

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı — 1. Kasım 1976

(1. sayfadan devam)

Kimin yararına?...

Demirel Hükümetinin faşizme tırmanmada yeni bir adım daha atmak için baskı ve terör aracı olan DGM'ni yasalaştırma girişimleri şimdilik fiyaskoyla sonuçlandı. İşçi sınıfının, DISK'in, Türk-İş'e bağlı bazı sendikaların genel direnişi, ilerici örgüt ve kuruluşların, yurt dışındaki işçilerimizin, Avrupa proletaryasının sınıfsal dayanışması böylesi bir gelişmeyi sağladı.

Faşist nitelikteki DGM'ne karşı işçi sınıfının bilinçli, yığınsal, örgütlü direnişi, üzerinde durulması gereken bazı özellikleri ortaya koydu. Bunlardan biri de, işçi sınıfının, geniş emekçi yığınların DGM'ne karşı genel direnişi karşısında bazı CHP yöneticilerinin tutumudur. TKP'nin 22 Eylül tarihinde yayınlanan Çağrısında şöyle deniyor: «Bazı CHP yöneticilerinin yana çekilme, direnmeyi yalnız parlamenta içinde uygulama tutumları, ortak hükümeti, egemen çevreleri yüreklendirdi».

TKP'nin bu kanısı, CHP'nin bazı yöneticileri tarafından yapılan açıklamalarla, çeşitli biçimlerde doğrulandı. Bazı CHP yöneticileri, «geniş yığın eylemlerine geçilirse, sıkıyönetim ilân edilmesine olanak sağlanır» gibi sözlerle yığın direnişleri karşısında pasif kalma yolunu seçtiler.

CHP'nin bu tutumu karşısında, hükümet, direnen güçlere daha şiddetle saldırma olanağını elde etti. Profilo işçilerinin üzerine polis, jandarma birliklerini sürdü. Sendikalara, ilerici, CHP'li belediyelere saldırıya geçti. TÖB-DER'i kapattı. Bu durumda CHP'nin görevi DGM'ne karşı savaşı parlamenta duvarları içinde sınırlamak değil, yığın direnişlerine katılmak, ilerici güçlerle dayanışma kurmaktı. 12 Mart döneminde terör çarkının CHP'ni de kapsadığını unutmamak ve yakın geçmişimizden ders çıkarmak gerekmektedir.

Ama bütün bunlar, TKP'nin, CHP saylavlarının DGM'ne karşı parlamento içinde yürüttükleri savaşı küçümsediği anlamına gelmez. Bugün önemli olan, DGM'ni yasalaştırmada direnen, ilerici güçlere, işçi sınıfına karşı kanlı terörü daha da şiddetlendiren, faşizme tırmanma poliitkasını başka yöntemlerle sürdürmeye çalışan MC hükümetine karşı savaşta demokratik, yurtsever güçlerin ortak eylemini sağlama uğrunda çalışmaktır. Çünkü faşist, anti-demokratik yasaları engelleme, faşizme geçit vermeme davası tüm demokratik, yurtsever güçlerin ortak davasıdır.

Ana halka

TKP programı, Marksizm-Leninizm ışığında ülkemizin somut durumunu çözümlemiş ve işçi sınıfının önündeki stratejik görevi belirlemiştir. Bu stratejik görev, işçi sınıfının hegemanyasında ve onun bağlaşıkları olan köylüler, diğer orta tabakalarla birlikte, sosyalizme açılan, ileri-demokratik bir düzeni devrim yoluyla kurmaktır. Proletaryanın hegemanyası için TKP'nin yürüttüğü savaş, yakın amaçla son amacın, ileri demokrasi ile sosyalizmin birbirine bağlanması sorununun çözümüne Leninci bir yaklaşımdır. TKP'ni işçi sınıfı içinde örgütlemek; işçi sınıfının politik ve sendikal bağımsızlığını bütün burjuva-demokrat ve küçük burjuva-sosyalist akımlar karşısında korumak görevleri bu nedenle yaşamsal önem taşıyor.

TKP barışçı ve barışçı olmayan bütün savaş biçimlerini uygular. Bugünkü somut koşullarda ise, TKP'nin emperyalist işbirlikçisi Demirel Hükümetine karşı uyguladığı savaş taktiği, asıl çözümleyici olan yığın savaşı ile parlâmento içi savaşı birleştirmek, bu iki savaş biçimini bir diğerinin karşısına koymamaktır. TKP'nin yasaklı olması ve parlâmentoda temsil edilmemesi bu taktiğin uygulanmasını zorlaştırıyor. Hiç değilse parti, «yukardan eylem» olanağını bulamıyor, «aşağıdan eylem»le yetiniyor; parlâmentoyu etkileme yolunu tutuyor. Bu yöntem son DGM direnişinde görüldüğü gibi, başarılı olmakla birlikte, bir yanıyla parlâmento içindeki muhalefete bağlı kalıyor. Yine son direniş sırasında olduğu gibi, CHP'nin yığın eylemiyle birleşmemesi, demokratik güçlere karşı burjuvazinin saldırısını yüreklendiriyor, olumsuz sonuçlar doğuruyor. O nedenle burjuva parlâmentarizminin zararlarıyla savaşıma özel bir dikkat ayırmak gerekiyor. Aynı zamanda parlâmentoya katılma yollarının aranıp bulunması, bunun koşullarının yaratılması görevleri ağırlıklarını hissettiriyor.

Bugün bütün bir stratejik aşama boyunca, yukarıdan beri sayılagelen bir çok karmaşık ödev içinde, bütün bu ödevler zincirini kavrayıp sürüklemeye yarayacak olan, Lenin'in deyişiyle «ana halka» diye adlandırdığımız ulusal-demokratik güçlerin eylem birliğini ve giderek de cephesini kurmaktır. Bu görevin kapsamına, işçi sınıfının sendikal birliği, legal sosyalist akımla ve ulusal burjuvazinin ilerici koluyla eylem birliği sorunları girdikten başka, eylem birliğinin önündeki ideolojik engellerle; sarı sendikacılıkla, Maoculuk ve diğer sapık akımlarla, legal sosyalist partileri TKP'ne karşı çıkarma yönündeki likidatörlükle ve işçi sınıfını hegemanya altına almak isteyen burjuva ideolojilerine karşı savaşım sorunları da giriyor. TKP'nin illegal olması, partinin diğer akımlarla eşitsiz koşullarda çalışması, ideolojik savaşıma özel bir dikkat ayırmayı daha da zorunlu kılıyor.

●

Boşa çıkarılan oyun

(1. sayfadan devam)

line getirmelerinin bir sonucuydu. Öte yandan, kendilerini «işçi sınıfının biricik iktidara yürüyen partisi» sayan kimi legal sosyalistler, daha ilk günden savaşan yığınlar arasında yılgınlık yaratıcı, savaşın başarısından şüpheye düşürücü «oyun içinde oyun» dedikoduları yaymaya kalkıştılar. İşçi sınıfı atılganlığı ve özverisiyle ulusal burjuva ve küçük burjuva çevrelerdeki böylesi yalpalamaları boşa çıkarmakla kalmadı. Disiplini ve örgütlülüğü ile de, eylemi yolundan saptırmak ve işbirlikçi burjuvazinin tuzaklarına sürüklemek isteyen Maocu-Troçkist örgütleri saf dışı etti.

Eğer sendikaların serbest bıraktığı tabanda, sınıf bilincine sahip işçilerin ve herşeyden önce komünistlerin uyanıklığı, çelik disiplini olmasaydı, genel grev bir anda MİT'in, Maocuların kışkırtmalarıyla kendiliğinden gelme patlamalar biçimine dönüşür; ülke ölçüsüne yayılamadan, işçi sınıfının en geniş yığınlarını kaplayamadan ve ne için yapıldığı bile halk çoğunluğunca anlaşılamadan sıkıyönetimlerle kanlı bir şekilde bastırılabilirdi.

İşbirlikçi burjuvazinin düzenlediği ve işçi sınıfımızın politik ve sendikal öncülerinin boşa çıkardıkları oyun işte buydu.

Barış ve Sosyalizm Problemleri Dergisi TKP'den Veli Dursun'un yazısını yayımladı

On Internationalism and Patriotism

VELI DURSUN

Communist Party of Turkey

WORLD MARXIST REVIEW

A LIVEL[illegible] has lately [illegible] on [illegible] national Com[illegible] working-c[illegible] national should be co[illegible] wi[illegible] internationalism with patriotism in theo[illegible] pra[illegible] like to return in these comments to some points of de[illegible] which I think are important.

The problem of combining national interests with the broader interests of the worldwide revolutionary struggle first came to the fore

bourgeoisie and landed proprietors, for the brotherhood of the peoples inhabiting Turkey. The revolutionaries who joined the Party realised that they had joined "the worldwide proletarian family as an organised unit". This family was the Comintern, in which the Turkish delegates co-operated directly with other delegates and became steeled ideologically and politically.

How greatly the role of the Communist parties had increased was

Dünya Komünist ve İşçi Partilerinin teori ve enformasyon dergisi "Barış ve Sosyalizm Problemleri", Kasım 1976 sayısında Türkiye Komünist Partisi'nden Veli Dursun'un bir yazısını yayımladı. "Enternasyonalizm ve Yurtseverlik Üzerine" adlı yazının Türkçesini çok az kısaltarak okuyucularımıza sunuyoruz.

ENTERNASYONALİZM VE YURTSEVERLİK ÜZERİNE

Ulusalla enternasyonal ve enternasyonalizmle yurtseverlik, teoride ve pratikte nasıl birleştirilmelidir? Uluslararası komünist ve işçi sınıfı hareketinde son zamanlarda bu konuda canlı bir tartışma sürüyor. Bu yazıda ben de, önemli olduğunu düşündüğüm bazı temel hareket noktalarına değinmek istiyorum.

Ulusal çıkarları, dünya devrimci savaşımının daha geniş çıkarlarıyla birleştirme sorunu, uluslararası işçi sınıfı hareketinin doğuşuyla birlikte ön plâna çıktı. Fakat bu sorun, her tarihsel dönemde değişik biçimde çözüldü. Çünkü bu çözümler, genel dünya durumu ve komünist partilerinin etkinlik derecesiyle bağlıdır. Ve bu iki unsur, uluslararası işçi sınıfı hareketinin ve ulusal partilerin örgütsel biçimleriyle, bu partilerin işbirliği, eşgüdüm ve önderlik biçimlerini belirler. Birinci Enternasyonal'in tarihi bunu bize göstermiştir.

I. Enternasyonal, tarihsel ödevlerini yerine getirdikten, uluslararası işçi sınıfının, sosyalist toplum için savaşımının temelini attıktan sonra, Lenin'in "hareketin kapsamı genişledi ve ulusal devletler içinde yığınsal sosyalist işçi sınıfı partileri kuruldu" dediği bir zamanda, "bütün ülkelerdeki işçi hareketinin büyük ölçüde geliştiği" göz önünde tutularak yerini yeni tip bir birliğe bıraktı. Bu yeni tarihsel durumda, ulusalı enternasyonalle bağlama ödevi İkinci Enternasyonal'e düştü. Gerçekten devrimci Marksistler bunu başarmak için ardıcıl olarak çalıştılar. Bu örgütün daha sonraki başarısızlığı, Lenin'in belirttiği gibi, enternasyonalizmin yerine sosyal şovenizmi koymasının sonucudur.

Ekim Devrimi'nin utkusu, aynı zamanda Marksist-Leninist yanaşımın da bir utkusu, enternasyonalizmin ilerlemesinde bir kilometre taşı oldu.

Rusya'da proletarya diktatörlüğü devletini kurarken Bolşevikler'e uluslararası proleter dayanışmasının desteği gerekiyordu. Bunu kavrayan öteki ülkelerdeki işçiler, anti-Bolşevik kampanyaya yüz vermeyerek Sovyet Rusya'yla bir dayanışma hareketi başlattılar. Kaypak unsurlar ve birtakım proleter olmayan kesimler anti-Sovyet propagandanın etkisiyle ileri işçilerden uzaklaşabilirlerdi. Fakat ileri işçiler dayanışma hareketini gerçekleştirirken, bu olasılıktan yılmadılar.

İktidara gelmiş olan Rusya işçi sınıfı da, proletaryanın öteki ulusal müfrezelerine ve bütün ezilenlere karşı görevini daha engin ölçüde yapabildi. Onun enternasyonalist politikasının, genişlemeyle ya da kendi isteklerini öteki partilere zorla benimsetmeyle hiçbir ilgisi yoktu. İşte Komintern, böylesi bir zamanda işe koyuldu. Amacı, komünist hareketin ulusal müfrezelerinin girişim yeteneklerini güçlendirmek ve onlara kendi ülkelerindeki sınıf savaşımının kaderi üstündeki sorumluluklarını daha iyi göstermekti.

1920'de kurulan Türkiye Komünist Partisi bu hatta yerini aldı. TKP, yurdun bağımsızlığından yana olan öteki yurtsever güçlerle birlikte, burjuvazinin ve toprak sahiplerinin anti-ulusal politikasına karşı, Türkiye'de yaşayan halkların kardeşliği uğruna savaştı. Partiye katılan devrimciler, "dünya ölçüsünde örgütlü bir birlik olan proleter ailesi"ne katıldıklarının bilincindeydiler. Bu aile, içinde, Türkiye delegelerinin öteki delegelerle doğrudan birlikte çalışarak ideolojik ve politik olarak çelikleştiği Komintern'di.

Komünist partilerinin rolünün ne büyük ölçüde artmış olduğu, II. Dünya Savaşı'nda ortaya çıktı. Komünistler, Avrupa'da anti-faşist direnişin örgütleyici ve yol gösterici ana gücü oldular. Güneydoğu Asya'da, Japon militarizmine karşı en sağlam savaşçılar olarak haklı bir ün kazandılar. Türkiye'de de, içteki faşist yanlısı güçlere karşı en aktif savaşanlar komünistlerdi. O sırada, Türkiye egemen çevreleri "tarafsız" olduklarını söylüyor fakat bir yandan da Almanya'nın borusunu öttürmekten geri kalmıyorlardı. Hükümetin, Sovyetler Birliği'ne karşı gerçekten tarafsız kalmasını isteyen ve Türkiye'nin anti-Hitlerci koalisyona katılması için kampanya yürütenler de yine komünistler oldu.

Faşizme karşı dünya ölçüsündeki savaş, komünist partilerinin uluslararası işbirliğinde yeni bir aşamayı belirledi. Birçok komünist partisi bu yıllarda güçlendi ve etkinlik kazandı. Partiler arasındaki uluslararası işbirliği, giderek daha verimli olmaya başladı. Böylece, enternasyonalizm ilkeleri canlılıklarını tümüyle ispatladı.

Enternasyonal ve ulusal amaçların bağlaştırılması diyalektik bir süreçtir. Bu süreç içinde, bu bağlaşımın yeni biçimleri sürekli olarak gelişir ve ilerler. Uluslararası işçi sınıfı hareketinin tarihi bunu kanıtlıyor. Komünist ve işçi partilerinin uluslararası ve bölgesel toplantıları, bu biçimlerin en önemlileri arasındadır.

Son zamanlarda kapitalist basın, çağdaş komünist hareketin birtakım temel tezleri üzerinde büyük gürültü koparıyor. Bunlar, özellikle proletarya enternasyonalizminin geçerliliğini soru ediyorlar. "Geçmişteki" enternasyonalizmin bir tarihsel yanlış (anakronizm) olduğunu söylüyorlar. Sınıf savaşımının ortak, enternasyonal yönleri yerine, bölgesel ve ulusal yönlerini dikkate alan "yeni" bir enternasyonalizmin oluşmakta olduğunu öne sürüyorlar.

Sınıf düşmanlarımızın temel bir devrimci ilkeye karşı artan bu ilgilerinin bir raslantı olmadığı ortadadır. Bunların, şu ya da bu komünist partisinin konumundaki en ufak farkları bile kullandıklarını unutmayalım. Amaçları, emekçileri güçlü ve tarihsel etkinliği olan bir silâhtan yoksun bırakmaktır. Ne var ki düşmanlar açık bir kapıyı zorluyorlar. "Geçmişteki" enternasyonalizm ne zaman ve nerede işçi sınıfı hareketinin ulusal yönlerini ya da çeşitli ülkeler işçi sınıfı partilerinin eşitliğini ve özerkliğini hiçe saymak anlamına gelmiştir? Hem Marks hem Lenin, bütün bunların önemini her zaman vurguladılar. Fakat aynı zamanda, kendi kendini ulusal olarak yalıtlamanın tehlikelerine karşı da uyardılar. Dünya işçi sınıfının savaşımından ayrılma uzak durma eğiliminin, işçi sınıfının ulusal çıkarlarını nasıl büyük ölçüde yaralayacağını da gösterdiler.

1974 yazındaki Kıbrıs olayları sırasında biz enternasyonalizmi reddetseydik, bu ne anlama gelecekti? Bu, Türkiye'nin adayı istilasına alkış tutan milliyetçilerle ve şovenistlerle aynı safa geçmek ya da ilkesiz bir tutum almak demek olacaktı. Oysa bizler enternasyonalistiz ve o acılı günlerinde Kıbrıs halkının yanında yer aldık. Partimiz derhal bir "Orduya Çağrı" yayımlayarak şöyle dedi: "Yurtsever subaylar, erler; Amerikan emperyalizminin, NATO'nun harp ve kışkırtma plânları uğruna Kıbrıs'ta kan dökmeyin! Mehmetçik memlekete dön!"

Türkiye komünistlerince, devrimci sınıf savaşımlarında utkunun ön koşulları yalnızca ulusal ya da hattâ bölgesel plânda yaratılmıyor. Sınıf savaşlarının enternasyonal cephesi ve uluslararası işçi sınıfının desteği her durumda son derece önemlidir. İşte bazı örnekler:

Yukarıda değindiğim gibi, Batı işçi sınıfının enternasyonalist tutumu, Ekim Devrimi'nin utkusu için önemli bir gereklikti. Bu tutum, devrimin uluslararası alanda tanınmasına geniş ölçüde yardımcı oldu. Uluslararası işçi sınıfı ve öteki ilerici güçler, Sovyetler Birliği'nin ve öteki sosyalist ülkelerin daha da ilerlemesine katkıda bulundular. Günümüzde, sosyalist ülkeler topluluğunun Avrupa'daki barış taarruzu büyük başarılar kaydetmiştir. Bu başarıda kapitalist ülkelerdeki ilericilerin ve en başta komünistlerin barış ve detant için verdikleri ardıcıl savaşımın büyük payı vardır.

Kapitalist ülkelerde, barış ve barış içinde yanyana yaşama yolunda yığınları harekete geçirmeden, detant, geri döndürülemez bir süreç durumuna getirilemez. Politik ve askersel olarak gerçekleştirilemez. Çünkü detant için savaşım, enternasyonal bir ödevdir.

....

Bir başka örnek, anti-sovyetizme karşı savaşıma ilişkindir. Bu savaşım, sosyalist toplumun en ileri, en insancıl, en adaletli ve en demokratik toplum olduğunu milyonlarca insana göstererek onlara sosyalist toplum hakkındaki gerçekleri iletmeyi amaçlayan dünya ölçüsündeki ideolojik ve politik çabanın bir parçasıdır. Bugün, sosyalist ülkeler ve en başta Sovyetler Birliği dünyada büyük saygınlık kazanmıştır. Sosyalizm, dünyanın gelişmesinde belirleyici unsur durumuna gelmiştir. Bu kazanımlar, en başta ve temel olarak sosyalist ülkeler topluluğunun çabalarıyla gerçekleşmiştir. Fakat, yalnız onların eylemlerinin sonucu değildir. İleri kapitalist ve gelişmekte olan ülkeler komünist partileri, Sovyetler Birliği'yle dayanışmayı her zaman en önemli enternasyonal ödev saymışlar ve anti-sovyet yalanları her zaman teşhir etmişlerdir. Elde edilen kazanımlar, bu eylemlerin de bir sonucudur. Bu kazanımlar, yaşayan sosyalizmin, kendilerinin en derin özlemlerini kapsadığını gören bütün ileri işçilerin isteklerinin bir anlatımıdır. Ki, ileri işçilerce 1917'de Rusya'da kazanılmış olan özgürlükler bütün burjuva özgürlüklerinden her zaman için daha üstündür. Demek oluyor ki, politik ve ideolojik olarak günümüz anti-sovyetizmi, aynı zamanda, ileri kapitalist ve gelişmekte olan ülkeler işçi sınıfına karşı da yöneltilmiştir. İşçi sınıfının öncüsü olan komünist partilerinin durumlarını sarsmayı amaçlamaktadır.

Türkiye komünistleri, anti-sovyetizme karşı, bununiçin böylesi bir kararlılıkla savaşıyorlar. Anti-sovyetizmle savaşırken biz, yalnızca enternasyonal ödevimizi yapmış olmuyoruz. Sovyet halkının tarihsel kazanımlarını, Sovyetler Birliği'nde ulusal sorunun ve toprak sorununun çözümünü yığınlara duyururken, böylece, Türkiye emekçi halkı arasında, öteki halklara karşı dostluk ve kardeşlik duyguları gibi önemli bir unsuru da içeren, ilerici ulusal bir bilincin yeşermesine yardımcı oluyor ve yabancı düşmanlığının zehirini temizlemeye çalışıyoruz.

Son olarak, ulusal kurtuluş devriminin sosyal devrime büyümesini ele alalım. Bu süreç, uluslararası işçi sınıfının ve onun yarattığı dünya sosyalist sisteminin, Afrika-Asya devrimcilerine yaptığı yardımlar ve dayanışma olmadan var olamazdı. Çin Hindi'nin ve Afrika'daki Portekiz sömürgelerinin halklarının tarihsel utkuları bunun açık kanıtıdır.

Yukarıdaki örnekler, proletarya enternasyonalizminin, herşeyden önce, işçi sınıfının ulusal müfrezelerinin ve onların öncü partilerinin çıkarlarını yansıtabildiğini gösteriyor. Uzun dönemde ise proletarya enternasyonalizmi, uluslararası işçi sınıfı hareketinin ve bütün ezilenlerin geniş ve daha kalıcı amaçlarına hizmet edebilme yeteneğindedir.

Ulusal ve enternasyonalist ilkeler arasındaki derin bağın bir başka örneğini de sosyalist ülkeler topluluğu içindeki ilişkilerde ve bu ülkelerin, sosyalist enternasyonalizme dayalı dış politikalarında görüyoruz. Sosyalist enternasyonalizm, sosyalist ülkeler arsındaki ilişkilerin daha genel ve temel ilkelerini temsil eder. Ne var ki biz, sosyalist enternasyonalizmi, proletarya enternasyonalizminden ayrı, enternasyonalizmin özel bir çeşidi gibi görmenin yanlış olduğu inancındayız. Bunları karşı karşıya koymak, işçi sınıfının, yalnız sosyalizmde (egemen sınıf olarak) enternasyonalist görevini tam anlamıyla gerçekleştirebileceği gerçeğini bir kenara itmek olur. İktidarda olan komünist öncülerin enternasyonalizminin esinlendiği derin sınıf dayanışmasının kaynağı işte bu gerçektedir. L.İ.Brejnev'in belirttiği gibi, "Sosyalist enternasyonalizm", "insanın, hem kendi ülkesinde hem de dünyada, sosyalizmin kaderi üstüne derin bir sorumluluk duymasıdır. Her ülkenin gelişmesindeki tarihsel ve ulusal ayrılıklara derin bir saygı ve ulusal ayrılıklara derin bir saygı ve birbirlerin, mümkün olan en geniş ölçüde destekleme kararlılığıdır. Sosyalist ülkelerin, dünya devrimci sürecindeki, halkların anti-emperyalist kurtuluş savaşımını destekleme konusundaki tarihsel rolünü derinden anlamaktır."

Sonuç olarak şunu belirtelim ki, devrimci savaşıma yeni işçi kuşakları, yeni işçi müfrezeleri katıldıkça, onlara enternasyonal devrimci savaşımdaki temel öğeleri tanıtmak, onları eğitmek, özellikle önemlidir. Bu, onların, sınıf savaşımını kendi ülkelerinde, bölgelerinde ve dünya ölçüsünde yürütmelerine büyük ölçüde yardım edecektir.

L.İ.BREJNEV 70 YAŞINDA

10 yılı aşkın bir süreden beri yüce Lenin'in partisi, Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin başında, dünya devrimci savaşımının en sorumlu, en belirleyici ve en zor görevini başarıyla yürüten Leonid İliç Brejnev, 19 aralıkta 70 yaşını doldurdu. Dünya devrimci güçlerinin ve onların başını çeken Sovyetler Birliği'nin son on yıl içinde elde ettiği muazzam başarılar, özellikle dünya barışının güçlendirilmesi yolunda atılan adımlar, Sovyetler Birliği Komünist Partisi Genel Sekreteri olarak Brejnev'in ismiyle ayrılmaz bir biçimde bağlıdır.

Leonid İliç Brejnev, 1906 yılında Ukrayna'nın küçük bir kasabasında bir işçi çocuğu olarak dünyaya geldi. Dedesi, babası ve daha sonra da kendisi ve kardeşleri, uzun yıllar çevredeki bir çelik fabrikasında işçi olarak çalıştılar.

Leonid İliç Brejnev, yaşam ve devrim savaşımına Sovyet iktidarının ilk yıllarında başladı. 17 yaşındayken Genç Komünistler Birliği'ne, 1931 yılında 25 yaşındayken de Komünist Partisi'ne üye oldu. Başarılı çalışmaları sonucunda, 1939 yılında Dnepropetrovsk bölge komitesi sekreterliğine getirilen L.İ.Brejnev 1941-1945 yılları arasında Kızılordu saflarında Politik Komiser olarak faşizme karşı savaştı.

1952 yılında yapılan SBKP 19. Kongresi'nde L.İ.Brejnev Merkez Komitesi üyeliğine getirildi ve 1957'de de Politbüro'ya seçildi. 1964 yılına kadar SBKP'nin bu en yüksek organında görev yaptıktan sonra önce Merkez Komitesi Birinci Sekreteri ve 1966 dan sonra da Genel Sekreter olarak yüce Lenin'in şanlı Partisi SBKP'nin başına geçti.

Bugün, dünya devrimci hareketinin merkezi olan Sovyetler Birliği ve bu hareketin öncü partisi SBKP, devrimci savaşımda çözümleyici, kilit bir rol oynamaktadır. Bu öncü partinin önderleri de her zaman dünya çapında kilit rol oynamışlardır. SBKP Genel Sekreteri Leonid İliç Brejnev'in 70. yaşını biz bu bilinçle kutluyoruz.

Dünya devrim hareketinin öncü partisi şanlı SBKP'nin Genel Sekreteri Leonid İliç Brejnev'in 70.yaş günü dünya ilericilerine kutlu olsun!

YIL 1947: L.İ. BREJNEV "ZAPOROZHSTAL" ÜZİNİNİN DÜZENLENMESİ ÇALIŞMALARINDA

NİSAN 1976: L.İ. BREJNEV LİKHACHEV OTOMOBİL FABRİKASI İŞÇİLERİYLE BİRLİKTE.

CORVALAN SERBEST BIRAKILDI

Şili'deki faşist darbeden sonra tutuklanan Luis Corvalan'ın özgürlüğüne kavuşması için, tüm dünyadaki ilerici güçler 3 yılı aşkın bir süredir kampanyalar sürdürüyorlardı. Bu kampanyaların etkisi ve Sovyetler Birliği'nin özverili girişimiyle Corvalan, 18 aralık 1976 cumartesi günü özgürlüğüne kavuştu.

Corvalan'ın özgürlüğüne kavuşması başta Sovyetler Birliği olmak üzere tüm ilerici güçlerin başarısıdır. Aynı zamanda Sovyetler Birliği'nin proletarya enternasyonalizmine bağlılığının bir kanıtıdır.

Meslek Yasakları Kalkmalıdır

Federal Almanya hükümeti, derinleşen ekonomik krizle birlikte ilerici güçlere karşı baskılarını arttırıyor. Federal Alman ve uluslararası tekellerle bütünleşmiş olan Sosyal Demokrat hükümeti böylece yığınların bilinçlenmesine ket vurmak istiyor. İlericilere karşı yöneltilen baskılar "Meslek Yasakları" (Berufsverbote) ile uygulanıyor. Kamu hizmetlerinde çalışmak isteyenlerin politik düşünceleri hakkında araştırmalar yapılıyor, komünistlere, ilericilere iş verilmiyor. Bu araştırmalar, "Verfassungsamter" (Federal Almanya'daki CIA'ya benzeyen gizli polis kuruluşu) eliyle yapılıyor.

Federal Almanya hükümeti bugüne kadar 500 bin kişi hakkında bu tür araştırmaların yapıldığını söylüyor. Oysa gerçek sayı 750 bindir. Bu araştırmalar sonucu, 3 binden fazla öğretmen, doktor, memur adayı politik düşüncelerinden ötürü işe alınmadı.

"Meslek Yasakları" anayasal hakların, İnsan Hakları Beyannamesinin, Helsinki Konferansı anlaşmasının açıkça çiğnenmesidir. Sosyal Demokrat Parti hükümetinin giriştiği bu baskılar tüm dünyada tepkilerle karşılanıyor. Uluslararası örgütler, öteki ülkelerdeki ilerici kuruluşlar bu anti-demokratik uygulamayı protesto ediyorlar.

Avrupa kapitalist ülkeleri komünist partileri temsilcilerinin Strasburg toplantısına katılan TKP temsilcisi, Türkiyeli komünistlerin, ilericilerin dayanışmasını özetle şöyle belirtti:

"Avrupa kapitalist ülkeleri komünist partilerinin Federal Almanya Cumhuriyeti'nde ve Batı Berlin'de uygulanan "meslek yasağı"nı protesto eden mitingini candan selamlarız.

....

Komünistlere, sendikacılara, anti-faşistlere, ilerici insanlara meslek yasağı konulan yerlerde demokrasiden söz etmek iki yüzlülükten başka birşey değildir.

....

Bu mitingden yararlanarak F. Almanya Cumhuriyeti ve Batı Berlin'deki komünistlerle demokratlarla dayanışmamızı dile getirir, Türkiye Komünist Partisi'nin bu dayanışmayı güçlendirmek için her şeyi yapacağını bildiririz."

Sosyal Demokrat Parti hükümetinin ilericilere, komünistlere karşı baskıları yeni değildir. Almanya Komünist Partisi üzerindeki yasaklama hala yürürlüktedir. Bu yeni baskılar ise ana olarak, 1968 de legal çalışmaya başlayan Alman Komünist Partisi'ne yöneliktir. AKP'nin hızla gelişmesi karşısında hükümet, komünistleri ve öteki ilericileri işsizliğe mahkum etmeyi, yıldırmayı planlıyor. Fakat bu tür baskılar yıllarca **en zor koşullarda savaşan Alman komünistlerini yıldıramaz.**

Alman komünistleri Hitler faşizmine karşı yıllarca illegal koşullarda mücadele etmişler, bu savaşta birçoğu toplama kamplarında canlarını vermiştir. İkinci Dünya Savaşı sonrasında soğuk savaşa, anti-Sovyetizme, anti-komünizme karşı yılmadan savaşmışlar, Proleterya Enternasyonalizminin bayrağını yükseltmişlerdir. Bileğinin hakkıyla 1968'de legal çalışmaya başlayan Alman Komünist Partisi, bu anti-demokratik uygulamayı göğüsleyecek ve geriletecektir.

Sosyalist Anayasa'nın 40. Yılı kutlu olsun

5 Aralık 1936 dünyada ilk kez bir ülkede sosyalizmin zaferini, insanın insan tarafından sömürüsünün kökünden yok edilmesini simgeleyen unutulmaz bir günlemedir. Sovyet halkı içli dışlı sömürücülerle her cephede çetin bir savaşım sonucunda sosyalizmi kurdu. 5 Aralık'da da alın teriyle, canla, kanla kazanılan bu tarihsel başarı sosyalist Anayasa ile ilân edildi.

Anayasanın ilk maddesi: "SSCB işçilerin ve köylülerin sosyalist devletidir" der. İçindeki tüm özgürlükler de, gerçekten işçiler, köylüler içindir. Dünya burjuvazisi ve oportünistler, genel olarak Sovyetler Birliği'ne, özel olarak Sovyetler Anayasası'na her fırsatta dil uzatırlar. Onu yeterince "demokratik(!)" bulmazlar.

Sovyet insanlarının sömürme ve sömürülme özgürlükleri yoktur. Onlar işsiz ve aç kalmada da özgür değildirler. Sözün kısası, Sovyet Anayasası'nı anti-demokratik bulanlar sömürüden, işsizlikten, açlıktan yana olanlardır. Sovyetler'e, onun anayasasına dil uzatanlar proletarya diktatoryasına karşı, burjuva diktatorasından yana olanlardır.

1936 Anayasası'nın üzerinden 40 yıl geçti. Bu sürede Sovyet halkı her geçen gün adım adım ilerledi. Anayasa bu ilerlemeye ışık tuttu, verdiği bütün sözleri gerçekleştirdi. Türkiye emekçileri de böylesi bir anayasa sahibi olacakları günler için savaşıyorlar!

Bu 40 yılın sovyet insanının yaşamına getirdiği dev ilerlemelere uygun olarak şimdi yeni bir anayasanın hazırlıkları sürmektedir.

PKP 8. Kongresi

BAŞTARAFI 2. SAYFADA

kongreye katılan yabancı delegeler şerefine Lizbon'da 30000'den fazla kişinin katıldığı büyük bir açık hava toplantısı yapıldı.

PKP, kapitalist dünyada 2. büyük komünist partisidir

8. Kongre süresince PKP'nin niceliği konusunda bir takım bilgiler verildi.

115 000 üye ile (ülke nüfusu: 9 milyon) PKP Portekizin en büyük partisi, üye-nüfus oranına göre de kapitalist dünyada ikinci büyük komünist partisidir.

Parti üyelerinden başka "Genç Komünistler Birliği"ne üye 15000 genç işçi ve memur "Komünist Öğrenci Birliği"ne üye 10000 öğrenci bulunmaktadır.

Parti üyelerinin % 45'ini endüstri işçileri ve % 14'ünü toprak işçileri oluşturmaktadır. Ayrıca % 20'sini memurlar, % 15'ini ufak ticaretle uğraşanlar, ev kadınları ve ufak çiftçiler, ve %6'sını da aydınlar oluşturmaktadır. Kadın üye oranı % 17'dir. 7000 parti örgütü ve şubesi vardır. Bunların 3000'i fabrika ve diğer işyerlerindedir.

Parti üyeleri arasında yaş gruplarında en büyük yoğunluk 30-50 yaşları arasında bulunmaktadır. (toplam üye sayısının % 47'si) 30 yaşından genç olanlar ise toplam üye sayısının % 35'ini oluşturmaktadır.

14 kasım sabahında Kongre oybirliği ile yeni PKP Merkez Komitesi'ni seçti. Toplam 90 üyenin 36'sını bir önceki MK üyeleri, 54'ünü ise yeni üyeler oluşturdu. MK üyelerinin %74'ünü işçi ve memurlar oluşturdu. Yeni MK, Alvaro Cunhal'ı genel sekreterliğe seçti.

Önümüzdeki görevler

PKP'nin 8. Kongresi, Portekiz işçi sınıfının birliği ve mücadelesi için çok önemli bir adım oldu.

PKP'nin önünde duran görevi, Portekiz'in genel durumu ve Marksist-Leninist ilkelerle uyum içinde kongre kararlarını hayata geçirmektir.

Sosyal demokrasi, artan bir emperyalist hâkimiyetinden ve kapitalist tekellerin geri dönüşünü destekleyen faşist bir darbeyi teşvik etmekten başka, Portekiz için geçerli bir çözüm yolu getiremez.

Portekiz için tek çözüm, devrimin büyük kazanımları ve başarılarının korunması ve güçlendirilmesidir: Devletleştirmeler; kollektif ve kooperatif çiftliklerin kurulması ile toprak reformu ve küçük çiftçilerin buna gönüllü olarak katılmaları; endüstride üretim ve işletmenin işçiler tarafından kontrolü; ve ilerici anayasa.

Başta çalışan halk ve işçi sınıfı olmak üzere, nüfusun tüm ilerici kesimlerinin geniş birleşik yığınsal hareketiyle, Portekiz emperyalizme ve kapitalist tekellerin dönüşüne karşı ve nihai olarak da sosyalizmin kuruluşuna doğru ilerleyebilir.

bağımsızlık ve demokrasi savaşında

ilerici YURTSEVER gençlik 1 YAŞINDA

Kasım 1976'da Türkiye gençliğinin devrimci gazetesi İlerici Yurtsever Gençlik, 1 yaşını doldurdu. İlerici Yurtsever Gençlik yayın hayatına başladığında, MC hükümeti, işçi sınıfına, tüm ilerici, devrimci güçlere gençliğe, öğrencilere karşı saldırılarını sürdürüyordu. Öte yandan, gençlik hareketi örgütsüz ve dağınıktı. Çeşitli goşist, Maocu, anarşist sağ oportünist akımlar, bölücülüklerine devam ediyor, bozgunculuklarını, sapık ideolojilerini gençlik hareketine etkin duruma getirmeye çalışıyor, gençlik hareketinin işçi sınıfıyla sıkı bağlar kurmasını engelliyorlardı.

İlerici Yurtsever Gençlik. bir yıl gibi kısa bir sürede önemli başarılar kazandı. Gençlik hareketinin gazetesi olarak kendini kabul ettirdi. İlerici Yurtsever Gençlik, gençliğe, öğrencilere, gerici-faşist karması MC hükümetinin, komandoların, polisin, saldırılarına karşı durmanın, işçi sınıfının yolundan yürümekle olabileceğini gösterdi. Maoculuğa, anarşizme, goşizme, her türlü oportünizme karşı ardıcıl ideolojik savaşım verdi. Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için verilen savaşımda gençliğin elinde güçlü bir silâh ve örgütçü olduğunu gösterdi.

İlerici Yurtsever Gençlik, tüm gençlik kollarına seslenen, emekçi gençlik sorununu ön plâna çıkarıp bunu hayata geçiren yurdumuzdaki tek gençlik gazetesidir. Uluslararası Gençlik ve Öğrenci hareketlerini Türkiye gençliğine ve öğrencilerine tanıtan, dünya gençliğiyle anti-emperyalist dayanışma, barış ve dostluk belgisini tüm yurda yayan tek gençlik gazetesi yine odur. Gazetenin ilk çıktığı gün olan 17 Kasım, Dünya Öğrenciler Günüdür.

Bugün yurdumuzda gençlik hareketi daha bir örgütlüdür. Sağ ve "sol" sapık akımların gençlik üzerindeki etkileri kırıldı, kırılıyor. İlerici Gençler Derneği, işçi sınıfının yolunda her geçen gün gelişiyor, büyüyor, derinleşiyor. Gençliğin tek ve gerçek demokratik kitle örgütü olma yolunda hızla ilerliyor.

Gençliğin yükselen bu savaşımında İlerici Yurtsever Gençlik gazetesi çok önemli bir görevi başarıyla üstlendi, başarıyla taşıyor. İlk sayısı 8000 tane basılan İlerici Yurtsever Gençlik, bugün 20000 tane basıyor.

İlerici Yursever Gençlik'in gelişmesi, gençliğe işçi sınıfının yolunu göstermesi karşısında, gericiler boş durmuyorlar. Dağıtım tekelleri gazetenin dağıtımını yapmıyor. 15. ve "1 Mayıs", "DGM'ne Hayır" özel sayıları toplatıldı. 6. sayıdan sonraki hemen her sayıdan birkaç tane olmak üzere gazete hakkında dâvâlar açılmaktadır. Gazeteyi satan ve alanlara baskı, terör ve işkenceler yapılmaktadır. Diğer yandan, her soydan ve boydan bozguncular, çeşitli provakasyonlar yapmakta, gazeteyi ve bürolarını basmaya kalkmak, gazete satanlara saldırmak gibi karşı devrimci yöntemlere başvurmaktadırlar.

Sağdan ve "sol"dan gelen bu saldırılara karşı İlerici Yurtsever Gençlik, daha da güçlenerek cevap verecektir. Her sayısı, bir öncekinden daha ileri, daha yaygın, daha güçlü olacaktır.

"İşçinin Sesi" olarak, İlerici Yurtsever Gençlik gazetesinin birinci yaşını kutlar, savaşımında başarılar dileriz.

YAŞASIN DÜNYA GENÇLIĞININ BARIS VE KARDEŞLIK İÇİN ANTI-EMPERYALIST DAYANIŞMASI.

DÜNYA GENÇLIĞI ILE BÜTÜNLEŞMEMİZI ENGELLEYEN YASALABA HAYIR.

ATILIM'IN YAŞGÜNÜ KUTLU OLSUN

BAŞTARAFI 1 SAYFADA

lerin ileriye doğru atılımlar yapmasına yol açan nesnel koşullar, olanaklar olgunlaşıyor. Partimiz bu nesnel olanakları kaçırmamak zorundadır. Yoksa kervanın kuyruğunda kalır, nal toplarız. Evet, partimiz yeni girişim ve atılımlarıyla belini doğrultuyor, politik varlığını somut, güncel savaşlarla gösteriyor. Partimizin hem örgütsel, hem moral-töresel otoritesi yığınlar arasında büyüyor. Parti kadrolarını geliştiriyor. Her yanlı bir oluşum içindedir." İşte Atılım'ı her şeyden önce bu oluşumun ışığında görmek gerekir.

Konuşmada devamla, "Memlekette sınıf savaşları sertleşiyor. İşçi-sendika hareketi yeni yeni boyutlar alıyor. Ulusal bağımsızlık, demokratik bir düzen, demokratik haklar, ileri demokratik bir hükümet için olan direniş geniş yığınları, toplumun değişik katmanlarını kucaklıyor. İşçiler, grevlerde, kimi yerlerde, fabrikalara el koymalara kadar gidiyor. İşçi sınıfı, demokratik bir düzen için yürütülen savaşa kendi damgasını vurmak, kendi hegemonyasını oluşturmak yoluna yöneliyor." deniyor. İşte Atılım'ın başka bir işlevi: Atılım işçi sınıfı hegemonyasının önemli kayışlarındandır.

Atılım, kendiliğinden gelme hareketleri bilinçli savaşa dönüştürmede çok önemli rol oynuyor. İ. Bilen: "Yığın çıkışları var, gelişiyor. Bunlara biz sarılmazsak, oportünisti, iti köpeği sarılır. Bundan biz yararlanmazsak başkaları yararlanır. Maocusu, likidatörü onu soysuzlaştırır. Kendiliğinden gelen yığın hareketlerini bilinçli, örgütlü, Leninci politik savaşa çevirmek partimizin görevi, tarihsel ödevidir." diyor. İşte Atılım'ı bu tarihsel ödev çerçevesinde de görmek gerek.

Atılım, Marksist-Leninist ilkelerin bekçisidir. İ. Bilen aynı konuşmada "Biz, politikamızı savunurken Leninci ilke ve ülküleri savunurken, bu ilkelere, ülkülere saldıranlarla savaşıyoruz. Biz Marksçı-Leninci ülkülerimizden kimseye en küçük bir ödün vermeyiz." diyor. Gerçekten de Atılım'ın üç yıllık çizgisi berraktır, oportünizmle savaştır.

Atılım, hamarat bir örgütçüdür. İ. Bilen : "Partimiz işçi sınıfı hareketiyle, yığınlarla savaşçı bağlar kurmayı, bunlarla savaş süreci içinde daha sıkı bağlanmayı, çalışmalarında başa almıştır. "Her fabrika partimizin birer kalesi olmalıdır!" Bu belgiyi Lenin, bundan 71 yıl önce: "Bir adım ileri, iki adım geri" yapıtında ileri sürmüştür. Lenin'in bu çağrısı, bu öğütü, hele bugün, bizim içindir." diyor. Atılım bu savaşın göbeğinde, yığınları derliyor topluyor.

Ve İ. Bilen: "Partimizin Marksçı-Leninci ülkü ve ilkeleri onun moral-töresel etkinliğinin otoritesidir. Bu otoriteyi gözbebeğimiz gibi koruyacağız. Partimiz bu Leninci otoriteyi çetin savaslarla kazanmıştır. Onu işçi sınıfına, yığınlara, halkımıza mal edeceğiz!" diyor. Gerçekten de Atılım TKP'nin otoritesini yığınlara mal ediyor. Biz İngiltere'deki Türkiyeli işçiler olarak, Atılım'ın her sayısını heyecanla bekliyoruz. Atılım savaşımımıza ışık tutuyor.

Çok yaşasın bu kendi küçücük, işi işlevi kocaman gazete! Atılım'ın üçüncü yaşı, tüm halkımıza, en başta işçi sınıfımıza kutlu olsun!

Bedelsiz ithalâtın ardında neler oynanıyor

BAŞTARAFI 1. SAYFADA

nüşünde, otomobil permisini (hakkını) satamayacağı gibi, istediği zaman da otomobil alıp götüremeyecek, ancak satın alacağı otomobili 1 yıl kendi üzerine trafiğe ve dolayısıyla vergi dairesine, sigortaya kaydettirip bir yıl boyunca vergi ve sigortasını ödiyecek, bakımını yapacak, otomobili, ister kullansın ister kullanmasın yurda götürüldüğünde 1 yıl modeli eskimiş olacak ve otomobilini satmak isterse maliyeti yüksek, modeli düşük olduğundan zarar edecektir . Bu şartlar altında işçilerin otomobil götürmesi örtülü bir şekilde yasaklanmış oluyor."

"Bir yıldan önce Türkiye'ye otomobil götürmenin yasaklanması neden? Bedelsiz ithalât kararnamesi çıkmadan birkaç gün evvel Resmî Gazetede Bakanlar Kurulunun bir kararnamesi yayınlandı. Bu Kararnamede "Murat 131" model otomobillerin Türkiye'de montajına izin veriliyordu. Bilindiği gibi Murat adı altında çıkan otomobiller, aslında İtalyan Fiat tekelinin Türkiye'deki montajıdır. Fiat Avrupa'da artık piyasadan kalkmış olan Murat 124 model otomobillerini montajlıyordu. En büyük rakipleri, yine kendileri gibi bir yabancı tekel olan Renault otomobil montaj sanayisidir. Fakat Fiat daha kalitesiz ve fazla imal ederek sürümden kazanıyor. Fiat, gerek Renault ve gerekse Anadol'a karşı rahatlıkla rekabet etmeye başlayınca Türkiye'de montaj edilen otomobil piyasasının yaklaşık %64'ünü eline geçirdi. Böylece Fiat'ın en büyük rakibi, yurtdışından işçilerin getirdiği otomobiller kaldı. Bantlara henüz koyduğu Murat 131 model otomobillerin Türkiye piyasasına hakim olabilmesi için, Fiat tekeline bir yıl, yani bir otomobil yılı gerekliydi. Diğer taraftan Renault, Fiat'ın bu "Murat 131" imalâtını engellemek için MSP ile el altından işbirliği yaptıysa da, bunu ancak 8-9 ay engelleyebildi. Sonunda Demirel ağır basarak Kararnameyi Erbakan'a imzalattırdı. Fiat sadece kararnamenin çıkması ile yetinmedi, MC Hükümeti ile anlaşmalar yaptı. ortada milyonlar döndü. Böylelikle en büyük rakip kalan yurt dışından gelen otomobillerin 1 yıl için Türkiye'ye girmesi engellendi, bunun için Murat 131'lerin çıkmasını öngören Kararnameden birkaç gün sonra, Yurtdışından otomobil getirmeyi yasaklıyan yeni "Bedelsiz İthalât" kararnamesi yürürlüğe kondu. Renault tekeline sırtını dayamış ve onun milyonluk reklâmlarıyla ayakta duran Hürriyet Gazetesi ise, Renault dan aldığı talimat üzerine işçilerden yanaymış gibi görünerek işçilerin gözünü boyamaya çalışmaktadır. Gerçekte ise, Kararnameye karşı çıkmasının temelinde Renault tekelinin menfaatleri yatmaktadır."

"Bu kararnameyle Fiat tekeli, Türkiye'de otomobil piyasasını ele geçirmek yolunda önemli bir adım atmıştır. Fiat, Türkiye piyasasına rakipsiz olarak süreceği "Murat 131" otomobillerin yedek parçasını en az 10 yıl daha piyasada rahatlıkla satıp, asıl milyonları bu yedek parçalardan kazanacağını hesaplamış durumdadır. İşçilerimizin Yurtdışından otomobil getirmesini engelleyen Demirel Hükümeti, ülkemizi emperyalist tekellere peşkeş çekiyor. Biz yurtdışında çalışan işçiler olarak, namuslu milletvekillerine çağrıda bulunuyor ve bu konuda Meclis Soruşturması açılmasını istiyoruz."

Dolandırıcılara karşı uyanık olalım

Yabancı ülkelerde çalışan işçilerimizin dil yetersizliğinin bazı dolandırıcılara geçim kaynağı olduğu öteden beri bilinmektedir. Bu kapkaççılar, işçilerimizin İngiltere'de kalış izni, pasaport işlemleri, konut ve iş bulma işleri için büyük paralar alıyorlar.

Güney Londra'da da bu soydan bir dolandırıcılık olayı ortaya çıktı. 15'den fazla işçimizin, şöför ehliyeti sınavında kolaylık sağlanacağı söylenerek 40 ar poundu alınmıştır. İşçilerimiz dolandırıldıklarını anlayınca İngiltere Türkiyeli İlericiler Birliği'ne başvurdular. Yardım istediler.

İTİB, somut sorunlarının çözümünde her zaman işçilerimizin yanında olmustur. İşçilerimzi bu dolandırıcılara karşı uyanık olmalı; sorunlarını İTİB'e getirmelidir.

VİETNAM HALKI PROLETER DİKTATÖRLÜĞÜ YOLUNDA YENİ ZAFERLERE DOĞRU İLERLİYOR

VKP GENEL SEKRETERİ LE DUAN, SBKP 25. KONGRESİNDE HONECKER, STOPH, CASTRO, CUNHAL VE HUSAK İLE BİRLİKTE..

14-20 Aralık tarihleri arasında Vietnam Emekçiler Partisi'nin 4. Kongresi yapıldı. Emperyalizme karşı ulusal kurtuluş ve sosyalizm için savaşta kahraman Vietnam halkını zafere koşturan, bu şanlı parti, şimdi de proletarya diktatörlüğünü pekiştirme yolunda yeni zaferlere hazırlanıyor.

Kongreye 1.5 milyon komünisti temsilen 1000'den fazla delege katıldı. Ayrıca dünyanın dört bir yanından konuklar, kardeş partilerden delegasyonlar vardı. Dünya komünist hareketinin önderlerinden, Ho Şi Minh'in dostlarından Mihail Suslov'un başkanlığındaki SBKP delegasyonu salona girince alkış tufanı ile karşılandı.

Kongreyi, partinin gazilerinden, sosyalist Vietnam'ın Cumhurbaşkanı Ton Duc Thang açtı. Merkez Komite Raporunu ise, dünyanın ünlü devrimci önderlerinden, Ho Şi Minh'in yakın yoldaşı Le Duan okudu. Raporda özetle şöyle deniyordu:

Vietnam Zaferi Evrenseldir

"Geçen kongreden bu yana 16 yıl geçti. Bu sürede ülkemiz, zorlu deneyimlerden başarıyla geçti. Şanlı bir zafer kazandı. Bu zafer, tarihimizde bir dönüm noktasıdır. 30 yıllık ulusal kurtuluş savaşımını sonuçlandırdı, 100 yıllık emperyalist boyunduruğuna kökten son verdi ve demokratik halk devrimini tüm ülkede tamamladı.

"Vietnam devriminin zaferi, dünya çapında sosyalizm, ulusal bağımsızlık, demokrasi ve barış güçlerinin zaferidir. İkinci Dünya Savaşından bu yana, devrimci güçlere karşı girişilen en büyük saldırı yenilgiye uğratıldı. Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkeler bu süreçte Vietnam halkına dev ve paha biçilmez destek ve yardım verdiler. Şimdi de savaş yaralarını sarmada, yurdumuzu geliştirmede yardımı sürdürüyorlar. Sovyetler Birliği'ne ve öteki kardeş sosyalist ülkelere derin teşekkür duygularımızı iletiriz. Ayrıca tüm ilerici güçlere, halkımıza gösterdikleri sempati ve verdikleri yüreklendirici destek için teşekkür ederiz.

"Vietnam zaferi, büyük başkanının Ho Şi Minh'in ismiyle, partimizi yaratan ve çelikleştiren, Demokratik Vietnam Cumhuriyeti'ni kuran, devrimci silahlı kuvvetleri ortaya çıkartan bu insanla, yakından ve sonsuza dek bağlıdır. Tüm Partimiz, halkımız, ve ordumuz Ho Şi Minh'in kutsal ülküsünü yerine getirmekten gurur duyar.

"Vietnam halkının tüm zaferinin örgütleyicisi olan partimiz, ardarda savaşlardan galip çıkmış, politik olarak çelikleşmiş, ideolojik ve örgütsel olarak güçlü bir Marksçı-Leninci partidir. Dünya komünist ve işçi hareketinin güçlü bir müfrezesidir."

Halkımızın Özlemlerini Ancak Sosyalizm Karşılayabilir

Le Duan, ülkenin ekonomik gelişmesine ilişkin olarak da ana olarak şunları söyledi:

"Kuzey, sosyalizmin inşasında övünülecek başarılar kazandı. Ama 1965'den sonra ekonomi askeri temele kaydırıldı. yine bu başarılar kalıcıdır.

"Şimdi önde duran sosyalizmin maddi teknik temelini ülke çapında yaratmak ve büyük ölçekli sosyalist üretime yönelmektir.

"Halkın özlemlerini ancak sosyalizm karşılayabilir. Amaçlarımıza ulaşmanın can alıcı koşulu sosyalist endüstrileşmedir. Bu sosyalizme geçiş dönemi boyunca baş hedefimizdir."

Çağımız Kapitalizmden Sosyalizme geçiş Çağıdır

"Lenin'in önderliğinde zafere ulaşan Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi dünya çapında kapitalizmden sosyalizme geçiş çağını açtı. Sovyetler Birliği'nin II. Dünya Savaşında kazandığı şanlı zafer ise, dünya devriminde yeni büyük bir aşama başlattı. Sosyalizm dünya sistemi oldu."

"Vietnam devrimi dünya devriminin ayrılmaz bir parçasıdır. Kardeş ülkelerle ve uluslararası komünist ve işçi hareketiyle birlikte Vietnam Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizmi temelinde birliğin ve karşılıklı destek ve yardımın güçlendirilmesine katkıda bulunacaktır."

VKP 1930'dan, VKP 1976'ya

"Partimizin yüce amacı komünizmdir. Komünizm insanlığın ilkbaharı, ülkemizin güzel geleceğidir. Partimizin bu amacı, halkımızın da yüce ülküsüdür. Partinin savaşım amaçlarını daha iyi ifade edebilmek, karakterini daha açığa çıkarabilmek ve böylece parti üyelerinin Partiye yönelik bilinçlerinin daha da arttırmak üzere, Merkez Komitesi, birçok yoldaşın ve parti örgütlerinin isteğine de uygun olarak, Partimizi yeniden Vietnam Komünist Partisi olarak adlandırmayı kongreye önerir. Bu, zaten Partinin 1930'da kurulduğundaki tarihsel adıdır."

Kongre Merkez Komite raporunu ve beş yıllık planı oybirliğiyle onayladı. Partinin adının Vietnam Komünist Partisi olmasına karar verdi. VKP'nin yeni tüzüğünü kabul etti. Ayrıca, ülkenin sosyalizmin inşasına yöneleceğini belirten ve Sovyetler Birliği'ne bir kez daha içten teşekkür duyguları ifade eden bir karar tasarısı kabul edildi.

Seçilen yeni MK oybirliğiyle Le Duan'ı Genel Sekreterliğe seçti. Delegelerin ve konukların alkışları arasında bir kapanış konuşması yapan Le Duan, sözlerini "Bağımsız birleşik Vietnam, sosyalizmin tam utkusunu mutlaka sağlayacaktır" diye bitirdi.

Suslov: Proleterya Diktatörlüğü güçleniyor

Sovyet halkının Vietnam halkına olan enternasyonalist duygularını Kongre'de M. Suslov dile getirdi:

"Kongreniz büyük bir olaydır. 30 yıllık devrimci kurtuluş savaşının galiplerinin kongresidir. Vietnam'daki bu uzun ve ağır savaşın sonuçları, aynı zamanda dünya çapında güçler dengesinin sosyalizmden yana köklü şekilde değiştiğini, emperyalizmin egemenliğine ve keyfiliğine artık son verildiğini de gösterdi."

"Vietnam halkının dillere destan savaşımı, barış ve sosyalizm davasının yeni başarılar kazanmasını, ve ulusal kurtuluş hareketinde yeni bir devrimci kabarmayı getirdi."

"Vietnam'ın güçlü ve tehlikeli bir düşmana karşı verdiği çetin savaşta, partimiz, sizden yana saf tutmakla onur duyuyor. Vietnam'a destek ve yardım Sovyet halkının can alıcı davasıydı. Zaten Partimiz, Sovyet halkı, ancak böyle davranabilirdi. Proleter enternasyonalizmine bağlılık sınıf kardeşleriyle dayanışma Lenin'in yetiştirdiği Partimizin tüm eylemlerinde en yüksek ilkedir ve öyle kalacaktır..."

"Sovyet halkı savaşların ve yıkımların acı sonuşlarını yaşamış olduğu için, Kongrenizin öne koyduğu görevleri hem kafasıyla, hem yüreğiyle anlamaktadır..."

"Vietnam halkı, partisinin önderliğinde proletarya diktatörlüğü ve güçlü bir işçi köylü bağdaşıklığı politikasını, zamanın kanıtladığı bu politikayı, başarıyla uyguluyor ve güçlendiriyor..."

Suslov, Vietnam'ın bundan böyle de Sovyet yardımına sonuna dek güvenebileceğini belirttikten sonra sözlerini şöyle bitirdi:

"Sosyalist ülkelerin, ulusal kurtuluş güçlerinin, komünist ve işçi sınıfı hareketinin, kalıcı bir barış için, tüm halkların özgür, bağımsız gelişme haklarına saygı için, sosyal ilerleme için uluslararası alandaki savaşkan birliklerini daha da pekiştirmelerini gerektiriyor."

Kongreye TKP Genel Sekreteri İ.Bilen de bir mesaj göndermiştir.

İSRAİL KOMÜNİST PARTİSİ'NİN 18.KONGRESİ YAPILDI:

Sovyetler Birliği'ne, SBKP'ye Karşı Tavır Mihenk Taşıdır

İsrail Komünist Partisi'nin 18. Kongresi 15 aralık 1976'da Hayfa'da toplandı. Orta-doğu'da, emperyalizmin ve bölgedeki temsilcisi İsrail'in yeni yeni saldırılar tezgâhladığı bir dönemde toplanan 18. Kongre, proletarya enternasyonalizminin somut bir simgesi oldu.

İKP, 1919 Martında Filistin Sosyalist İşçi Partisi adıyla kurulmuştu. 1921'de Filistin Komünist Partisi, İsrail Devleti'nin kuruluşundan sonra (Mayıs 1948) da İsrail Komünist Partisi adını aldı. İsrail Komünist Partisi'nin tarihi, proletarya enternasyonalizminin somut örnekleriyle doludur. 1920'de yapılan 2. Kongre yahudi ve arapları tek bir devrimci örgütte birleştirmeyi öngörmekteydi. Bugün bu oran yaklaşık olarak yarı yarıyadır.

MK RAPORU

Kongre'ye Merkez Komite raporunu Genel Sekreter Meir Vilner sundu. Rapor, İsrail komünistlerinin, işgal edilmiş arap toprakları, Lübnan sorunu, Filistin halkının kendi devletini kurma, anti-sovyetizm ve Sovyetler Birliği'ndeki yahudiler konusunda aldıkları enternasyonalist tavrın bir belgesi oldu.

Meir Vilner, raporda bölgedeki durum üzerine şunları söyledi: "Yeni bir İsrail-Arap savaşının tehlikesi ortadadır. Bölgedeki tüm halkların çıkarına bir barışın gelmesi, işgalin son bulması, Amerikan emperyalist çevreleri ve onların çömezleriyle işbirliği yaparak olamaz. Bunu deneyler göstermiştir. İsrail 1976 Haziran'ında işgal ettiği arap topraklarından askerlerini çekmelidir. Filistin Arap halkının kendi kaderini tayin etme ve İsrail devleti'nin yanısıra bağımsız bir devlet kurma hakkına saygı gösterilmelidir. Filistinli mülteciler sorununun Birleşmiş Milletler kararına uygun, adil bir çözüme ulaştırılması gerekir. İsrail birlikleri Lübnan sınırından derhal çekilmeli ve Lübnan'a karşı sürdürülen tehditler son bulmalıdır."

İsrail hükümetinin büyük bir silahlanma yarışına girdiğini belirten Vilner, "İsrail Komünist Partisi'nin halka adil ve gerçekçi bir barış programı ve İsrail—Arab anlaşmazlığına çözüm önerdiğini" belirtti.

ANTİ-SOVYETİZMLE SAVAŞ

İsrail'deki egemen güçlerin ve zionist örgütlerin giriştikleri anti-sovyet yalan kampanyasını mahkûm eden Vilner, "Anti-sovyetizm ve antikomünizm, İsrail hükümetinin resmi dış politikasıdır. Fakat sovyet yahudilerinin, İsrailli ve Amerikan "koruyucuların" avukatlığına ihtiyaçları yoktur. İsrail komünistleri, dünyanın ilk sosyalist ülkesiyle proleter dayanışmanın yolunda yürüyerek, anti-sovyet kışkırtmalara karşı ve Sovyetler Birliği'yle ilişkilerimizin normalleşmesi ve gelişmesi için verilen savaşımı yükseltmeye devam edeceklerdir."

SBKP'YE KARŞI TAVIR

Uluslararası komünist hareketin bazı sorunlarına değinen Vilner, gerekli hazırlıklardan sonra Komünist ve İşçi Partileri yeni bir uluslararası konferansının toplanması gerektiğini belirterek şunları söyledi:

"İsrail Komünist Partisi, proletarya enternasyonalizminin, geçmişte olduğu gibi şimdi de uluslararası komünist hareketin temelini oluşturduğuna inanmaktadır.

Komünist ve İşçi partilerinin ve öteki devrimci güçlerin enternasyonalist dayanışması her komünist partisinin bağımsızlığıyla ters düşmez. Aksine her partinin ideolojik ve politik bağımsızlığına ve sınıf düşmanlarının, ideolojik ve politik saldırılarını defetmesine yardım eder.

İsrail Komünist Partisi, Sovyetler Birliği Komünist Partisini, uluslararası komünist hareketin öncüsü olarak görmektedir. Bu, SBKP'nin mantıki ve sorumlu Leninci politikasının kanıtladığı objektif bir gerçektir.

Biz Sovyetler Birliği'ne ve SBKP'ye karşı tavır geçmişte olduğu gibi bugün de sosyalizme ve anti-emperyalist savaşıma bağlılığın mihenk taşıdır."

Kongre'ye TKP Genel Sekreteri İ.Bilen de bir başarı ve dayanışma mesajı gönderdi.

İKP'nin 18. Kongresi, İsrail'deki komünistlerin savaşımına olduğu kadar uluslararası komünist hareketine de güç kattı.

DEPREM

BAŞTARAFI 1 SAYFADA

rı Türkiye'deki paralarından ödeyerek yurtdışındaki döviz stoklarını arttırıyorlar. Bütün işçi arkadaşlar böylelerine karşı uyanık olmalı, yardımlarını TBÖK'e ya da DİSK'e yollamalıdırlar.

YARDIMLAR ULAŞMIYOR

Yurt içinden ve dışından gönderilen yardımları MC yerine ulaştırmıyor. Deprem bölgesindeki yurttaşlarımıza yardımları dağıtmıyor. Depreme dayanıklı sosyal konutlar yapmıyor. Öte yandan bu bölgedeki yurttaşlarımızı başka bölgelere gitmeye, ellerindeki hayvanlarını yok pahasına satmaya zorluyor. Bu baskılar da özümseme politikasının bir parçasıdır.

Hükümet eliyle gönderilen sınırlı yardımları ceplerine indiriyorlar. Bu yardımları çalan hainlere en ağır cezalar verilmelidir. Yardımlar hırsız MC hükümetine değil, sendikalara gönderilmeli, sendikalar yardımları yerine ulaştırmalıdır. Yardımların dağıtımı bizzat felaketzedelerce denetlenmelidir.

MC YIKILMALIDIR

MC hükümeti, yurdumuzun ve özellikle Doğu Anadolu'nun sorunlarına çözümler getirmekten uzaktır. Bu hükümet halkın yaralarını saramaz. Habire yeni yaralar açıyor. MC hükümeti yıkılmalı, yerine kurulacak ilerici, demokratik hükümet bu yörenin sorunlarına özel bir özen göstermelidir.

Kalıcıdır - 1

Yazan: S.ÜSTÜNGEL

Nazım Hikmet 70 yaşında. Ölümlüydü o da herkes gibi. Ölümsüzdür o halkımızın savaşında, yaşamında. Ona böylesi bir boyut veren TKP'dir. Nazım: «önce, komünistim, sonra şairim» derdi. Bu bir övünme, bir abartma değildi. Ömrünün 40 yılını, bilinçli, savaş dolu kesimini Komünist Partisinde, onun savaşları içinde geçirmiştir. O, böylesi bir er meydanında yetişmiş, yoğurulmuş, böylesi bir ateşte, böylesi bir örste dövülmüş, çelikleşmişti. Komünist Partisi böylesi bir savaş eri, evrensel ölçüde böylesi bir ozan yetiştirmekle kıvanç duyuyor.

Nazım, bugün de, partisinin savaş saflarında, ön sıralardadır. Devrimciler, yurtseverler, komünistler askersel faşist biçimi diktatoraya karşı, Amerikan köleliğine karşı Nazım'ın türkülerini, destanlarını, şiirlerini haykırarak savaşıyorlar. Nazım, ulusal bağımsızlık uğrunda, mutlu bir Türkiye uğrunda savaşan halkın, işçilerin, köylülerin, aydınların yanındadır. Onun sıcak, taptaze şiirleri, kıvıl kıvıl savaş destanları işçilerin, halkın yavan ekmeğine katık oluyor.

Yaşam savaştır. Nazım bu savaşın, sınıf savaşının dışında ele alınamaz. Memlekette faşist biçimi askersel bir yönetim kurulmuştur. Sıkıyönetim, sert terör var. Zorbalık kol geziyor. Toplu, yığınsal baskınlar zincirleme gidiyor. İstanbul, 1971 yılı içinde, biri «yıldırım», biri «fırtına» parolasıyla iki büyük baskına uğradı. I. Ordu ve Sıkıyönetim Komutanı General Türün, 100 bin kişilik silâhlı birliklerini sürdü İstanbulun içine. 2,5 milyon yurttaş evlerine kapatıldı, aç, susuz bırakıldı. «Fırtına» taramasında 500 bin ev basıldı, gecekondu semtleri allak bullak edildi. Mezarlar açıldı, ölülerin tabutları arandı. Bütün bu baskınlarda, polis, elegeçirdiği, kitaplıklarda, sandıklarda, raflarda bulduğu Nazım'ın yapıtlarını, kitaplarını aracıkta, sokaklarda yaktı. Faşizm ölülere, dirilere birlikte saldırıyor. Sınıf savaşı böylesine keskinleşiyor.

Nazım, TKP'nin yürüttüğü savaş süreci içinde yoğuruldu, özleşti, savaşkan formunu aldı. Olgunlaşması, Leninci formasyonu böyle gelişti. Nazım TKP'nin dışında düşünülemez. Nazım, komünist duyusunun en ince tellerine kadar titrer TKP'nin üstüne. Ve bunu:

«Türkiye Komünist Partisi,
T. K. P'em benim,
seni düşünüyorum.
Sen dünümüz, bugünümüz, yarınımızsın,
en büyük ustalığımız,
en ince hünerimizsin,
sen aklımız, yüreğimiz ve yumruğumuzsun.»

Derken bize duyuruyor, gözlerimizin önünde canlandırıyor.

(Devam Edecek)

NÂZIM HİKMET köşesi

Komünist ozan Nâzım Hikmet'in 75. doğum yıldönümü dolayısıyla geçen sayıda başlattığımız "Nâzım Hikmet Köşesi"nde bu sayıda "Türkiye İşçi Sınıfına Selâm" şiirini yayımlıyoruz. Ayrıca TKP yayınlarında çıkan, S. ÜSTÜNGEL'in yazdığı "GÜNÜMÜZDE TKP" kitabından "Kalıcıdır" adlı yazıyı yayımlamaya başlıyoruz. Nâzım Hikmet'in 70.doğum yıldönümü dolayısıyla yazılan bu yazıyı, 4 bölümde okurlarımıza sunacağız.

TÜRKİYE İŞÇİ SINIFINA SELÂM

Türkiye işçi sınıfına selâm!
Selâm yaratana!
Tohumların tohumuna, serpilip gelişene selâm!
Bütün yemişler dallarınızdadır.
Beklenen günler, güzel günlerimiz ellerinizdedir,
haklı günler, büyük günler,
gündüzlerinde sömürülmiyen, gecelerinde aç yatılmıyan,
ekmek, gül ve hürriyet günleri.

Türkiye işçi sınıfına selâm!
Meydanlarda hasretimizi haykıranlara,
toprağa, kitaba, işe hasretimizi,
hasretimizi, ayyıldızı esir bayrağımıza.

Düşmanı yenecek işçi sınıfımıza selâm!
Paranın padişahlığını,
karanlığını yobazın
ve yabancının roketini yenecek işçi sınıfına selâm!

Türkiye işçi sınıfına selâm!
Selâm yaratana.

12 Ağustos 1962

NÂZIM HİKMET

İTÖF'ün 14. Olağan Genel

BAŞTARAFI 1 SAYFADA

kardeşliğin, faşist, maocu bozkurtlara ve hainlere karşı en geniş birliğin güçlü bir simgesi oldu. İTÖF 14. Genel Kurulu'ndan daha bir güçlenmiş, daha bir bilenmiş olarak çıktı.

İTÖF Başkanıyla Konuşma

Merkez Yönetim Kurulu'nca İTÖF Başkanlığına seçilen S. Daltaban, gazetemiz "İşçinin Sesi" muhabirine, İTÖF 14. Genel Kurulu'nu ve Genel Kurula yapılan saldırıyı şöyle değerlendirdi:

"İTÖF'ün 14. Genel Kurulu İngiltere ve tüm Avrupa'daki yurtsever, ilerici, sosyalist sosyal demokrat, CHP'li, partisiz öğrenciler için büyük önem taşıyordu. Öğrencilerin anti-faşist, anti-emperyalist temeller üzerinde örgütlenmesi yolunda 14. Genel Kurul ileri bir aşama oldu. Kongreye katılan 200'e yakın delege, örgüt temsilcisi ve dinleyiciler, bu amaçta birleştiler.

İTÖF, Avrupa'daki ilerici öğrenci hareketinin kalesi - dir, İngiltere'deki öğrencilerin tek demokratik kitle örgütüdür. Böylesi bir güçlü gelişim elbetteki, bazı karanlık çevrelerin, maocuların, faşistlerin hoşuna gitmeyecekti. Nitekim, Genel Kurulun yapıldığı sırada Maocusu ajanı, MİT'i, iti omuz omuza saldırıya geçtiler. Maocular Avrupa'daki tüm güçlerini buraya yığmışlardı. Fakat örgütlerini kıskançlıkla savunan ilerici öğrenciler, işçilerle omuzomuza bu saldırıyı geri püskürttüler. Saldırganlar kaçtılar.

Bu ikili fakat birbirine bağlı gelişmeler şunu göstermiştir. İngiltere'de, Avrupada ve Türkiye'de öğrenci hareketinde birbirinden kalın çizgilerle ayrılmış iki hat vardır. Birincisi yurdunu seven, sosyalist, sosyal-demokrat, CHP'li, partisiz gençliğin anti-faşist anti-emperyalist temeller üzerinde devrimci birliği; ikincisi ise bu devrimci birliğe karşı, faşist bozkurtların, maocuların oportünistlerin ve MİT'in oluşturduğu karşı devrimci "birlik". İTÖF'ün 14. Genel Kurulu'nun önemli bir yanı da bu hatların tüm öğrenci hareketi önünde iyice belirlemesidir."

Maocular Baltayı Taşa Vurdular

Lenin, her sözün başında kendine "proleter devrimci" diyen bir küçük burjuva guruptan söz ederken, proleterlikle o denli ilgisizler ki, her an bunu tekrarlamak gereğini duyuyorlar der. Maocular da öyle. Kendilerine sık sık "proleter devrimci" derler. Ama, Proleter Devrimci Aydınlık adlı dergilerinin içeriği küçük burjuva, karşı devrimci ve karanlıktır.

Bu karanlık dergi, dünya işçi sınıfının en yüksek ürünü Komintern'in, işçi sınıfının partisi TKP'nin tarihine sürenli olarak pis ellerini kirli tırnaklarını uzatır.

P.D. Aydınlığın Eylül 1976 sayısında Komintern dergisinden alınan bir yazı yayınlandı. Yazı gerçekte R. Davos imzalı. Ama Maocular kendi kendilerine bunun Rasim Davas olduğuna karar vererek imzayı değiştirmişler. Tam anlamıyla mıncıklama.

Bundan da önemlisi, R. Davos, yani Maocuların bastığı yazının altındaki gerçek imza, TKP Genel Sekreteri İ. Bilen'in Komintern'de çalışırken yazdığı bazı yazılarda kullandığı isim. Bunu Atılımın Ekim sayısından öğreniyoruz. Böylece, Maocular TKP Genel Sekreteri İ. Bilen'in yazısını basmış oluyorlar. Ve hem de Sovyetler Birliği'ne, TKP'ye karşı kullandıklarını sanarak!

İşte tarihsiz, köksüz bir hareket kendine yoktan geçmiş "yaratmaya" çalışırsa böyle gülünçdurumlara düşer.

Öte yandan TKP'nin tarihi ne kadar mıncıklansa bulanmıyor! Yazı Sovyetlere, TKP'ye "karşı" basıldığı halde, ters yönde sonuçları oluyor: Görülüyor ki, TKP'nin, onun Genel Sekreterinin hattı, Komintern sırasında ne ise, bugün yine aynıdır. Bu hat Marksizm-Leninizm ve Proleterya enternasyonalizmi hattıdır. Ne kadar mıncıklansa, "Mao Ze Dung düşüncesine" uymuyor!

İŞÇİ SINIFI HAİNLERİ BAĞIŞLAMAZ

Federal Almanya Teknik Elemanlar Birliği'nin (FATEB) Olağanüstü Genel Kurulu geçtiğimiz hafta Frankfurt'ta yapıldı. Maocuların yönetimine çöreklendikleri bu tabela örgütün teknik elemanların örgütlenmeleriyle, sorunlarıyla, demokratik haklarıyla hiç bir ilgisi yoktur. Nitekim Onur Kurulu'nda bir eksik üyenin seçileceği Genel Kurulu Maocular bozgunculuklarının platforumu haline getirdiler.

Maocuların başlarından Yıldırım Dağyeli, açıkça işçi sınıfımızın 56 yıllık geçmişine, onun politik örgütü TKP'ye sövdü. Yıldırım Dağyeli'nin bu küfrü karşılıksız kalmadı. Kongre'yi izleyen işçilerimiz bu bozguncuya hakkettiği dersi verdiler. İşçi sınıfımızın demir yumruğu karşısında Maocu bozguncular, çareyi kaçmakta buldular.

İşçi sınıfımızın geçmişine ve politik örgütüne dil uzatanlar, karşılarında da her kez işçi sınıfımızın demir yumruğunu bulacaklardır.

DİSK

BAŞTARAFI 1 SAYFADA

grevler yaratarak sendikaları parasal zorluklara sürüklemeye çalışıyor.

DİSK'in kurduğu "İşsizlik Fonu" işçilere işgüvenliği sağlayacaktır. Aynı zamanda işçi sınıfının dayanışmasını ve birliğini pekiştirecektir. Bu karar aynı zamanda MC'ye sarı sendikacıların tekelindeki TÜRK-İŞ'e indirilmiş bir darbedir.

İşçi sınıfı gerçek kurtuluşuna ancak sosyalizmle kavuşacaktır. Fakat bu düzende de demokratik hak ve inisiyatiflerini geliştirmek için çalışır. DİSK'in aldığı karar bu açıdanda çok önemlidir. Bu fon Batı Avrupa kapitalist ülkelerinde bazı sosyal demokrat hükümetlerin devlet eliyle kurdukları, bujuvazinin denetimindeki fonlardan farklıdır. Yurdumuzda işçi sınıfı işgüvenliği ve yarına güvenle bakma hakkını bileğinin gücüyle kendi yönetiminde ve denetiminde hayata geçiriyor. Yöneticilik niteliğini geliştiriyor.

Öyleki bu girişim karşısında MC'nin başı Demirel "DİSK kendini hükümet mi sanıyor" diyor. DİSK tabii ki hükümet değildir. Fakat iktidara yürüyen Türkiye işçi sınıfının gerçek sınıfsal sendikasıdır.

İLERİ DEMOKRATİK

BAŞTARAFI 1 SAYFADA

bi yaşamak istemiyor. Böylesi durumda sıkıyönetimi ve diğer baskı yasalarını engellemek, tekelci burjuvazinin, büyük toprak beylerinin çıkmazını kapitalizmin çelişkilerini daha da derinleştirecektir.

İktidara geldiğinden beri, halkımıza baskı zulüm ve kandan başka birşey vermeyen MC, yıkılmalıdır. İleri demokratik bir düzen devrimci yoldan kurulmalıdır. Bu devrimci hedef için tüm ilericiler güçlerini birleştirmeli, MC'yi alaşağı etmelidir.

Yer darlığı nedeniyle "Okuyucu Mektupları" köşesini bu sayıda yayımlayamadık. Gazetemize gelen mektupları önümüzdeki sayıda yayımlayacağız.

İşçinin Sesi ...... 15 Günlük İşçi Gazetesi
SAHİBİ ...... İNGİLTERE TÜRKİYELİ İLERİCİLER BİRLİĞİ
...... (Avrupa Türkiyeli Toplumcular Federasyonu'na bağlıdır)
YAZIŞMA ADRESİ ...... 56 Mansfield Rd. ILFORD ESSEX ENGLAND
MASRAFI 10 p. ...... Yıllık Abone 4£ (sterlin).(Almanya için 40 DM)
BASKI: ...... Artillery Printers